اعلان

ګرانو او قدرمندو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دې کتاب سره ډیره
خواري کړې ده او په ډیر عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په
غرض ډالۍ کوي د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول یا
زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقي جرم دے بلکې
ډیر سخت منع دي

پښتونستان
پښتو ډاټ نیټ

Distribution, posting, or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

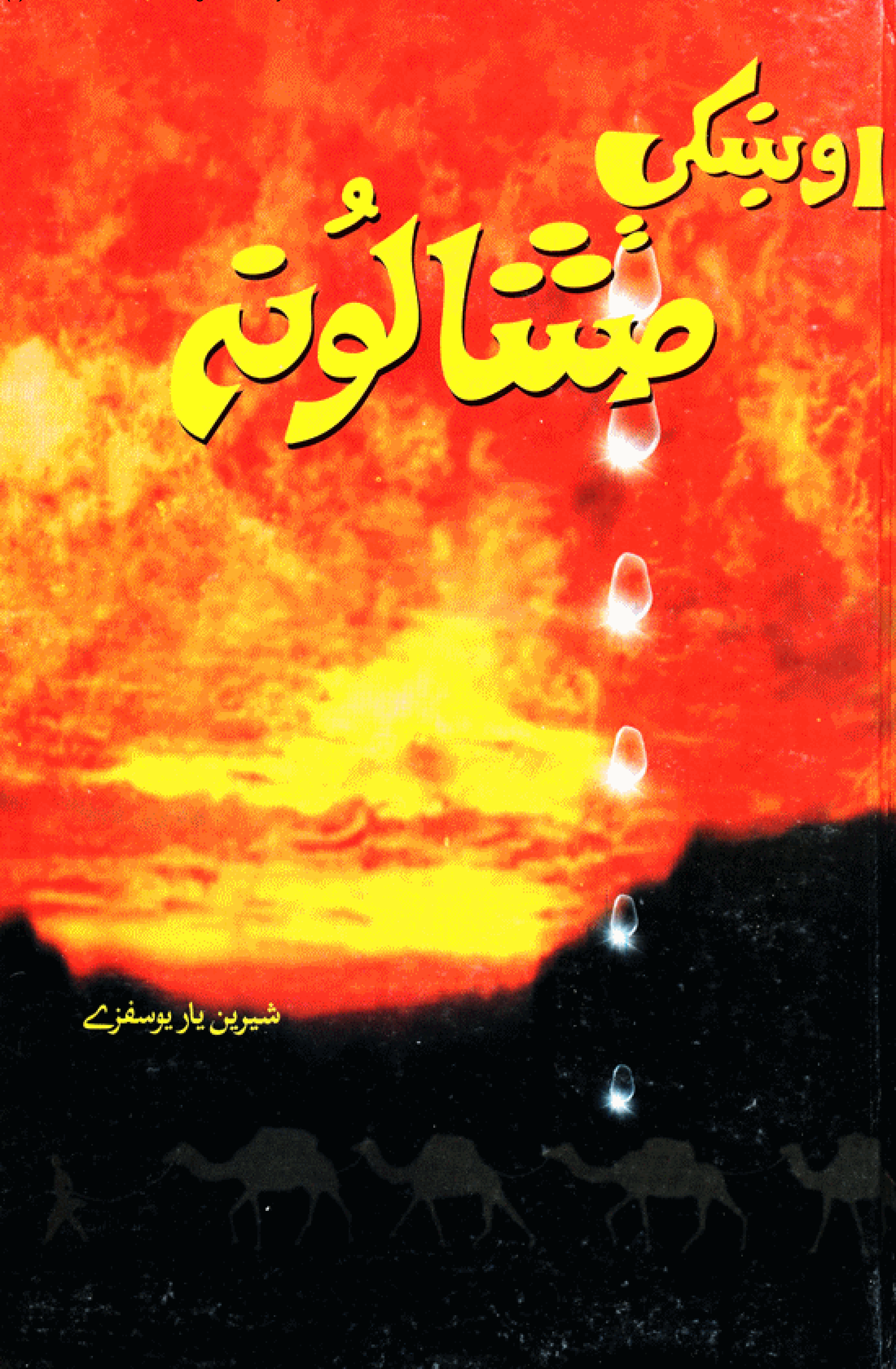

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکي مشالُونه

رڼي اوښکي مشالُونه
دَ مَزل حد پرې روښان کړم

شیرین یار یوسفزے زروبی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شورو دَ الله په نوم چې رحمان او رحیم دے

دَ کتاب نوم	اوښکې مشالُونه
مخونه	۲۰۸ دوه سوه اتهٔ
ترتیب	نېټه وار
لیکونکے	شیرین یار یوسفزے
شعری زیار	دوېم
کمپوزنګ	امجد امین 628 20 90 – 0321
د املا سمون	شیرین یار یوسفزے او مظهر علی
د چاپ کال او ځای	۲۰۰۶ پېښور
د چاپ شمېر	۱۰۰۰ یو زر
بیه (قدر)	۲۰۰ روپۍ

درکُونه

- یونیورسټی بُک ایجنسی، خیبر بازار، پېښور،
- اکیډمی بک شاپ، پښتو اکیډمی، پېښور پوهنتون،
- زرین زاده یوسفزی، شارجه عرب امارات 00971-505942423
- بربېښنا لیک :shereenyar@hotmail.com

دَ کتاب واک اختیار دَ لیکونکی څخه خوندی دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

چې زما دَ خیال تصویر دے
چې زما دَ خوب تعبیر دے

په وفا کښې بې مثاله
په ښکلا کښې بې نظیر دے

چې خوددار دے هم دلدار دے
چې بادشاه دے هم فقیر دے

هم مېوه ده هم سایه ده
لکه ږکے دَ انجیر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې مشالونه - يو تاثر

"اوښکې مشالونه" د ښاغلي شيرين يار يوسفزي د شعرونو يوه شيرينه مجموعه ده- د درد او د مينې د ارمان چې کوم خوارۀ د ځوانۍ په عُمر کښې کهدے شي د هغه تولو خوند د شيرين يار په شعرونو کښې تر ډېره حده راظاهر شوے دے- شعر هسې هُم د خوږ درد د اظهار نوم دے او بيا شعر چې په فني معيار هُم پوره وي نو د خوږو نغمو صورت ترې ساز شي- فکري بلوغت به شائد چې د عُمر په يوۀ خاص حد کښې راځي ولې شعر چې هرکله يو فطري عطيه ده ځکه نو شاعرانه بلوغت د ځوانۍ په هغه ورځو شپو کښې اکثر ښکاره شي چې نوره دُنيا ورته د لېونتوب دور وائي- شائد چې عشق او محبت د جنون په يو خاص حالت کښې د پوهې تر بامه رسي- خبر نۀ يم چې ستر حمزه صېب دا خبره د چا په باب کړې ده:

تا ته پوهه راغله د ځوانۍ سره
ما ته هله راغله چې ځوانۍ لاړه

(حمزه)

د ستر حمزه صېب دا خبره د سند په توګه وړاندې کهدے شي چې پوهه په ځوانۍ کښې هُم راتللے شي- دا بېله خبره ده چې دغه پوهه د کوم مضمون او د ژوند د کومې تجربې پوهه ده- ژوند پخپله لوی اُستاذ دے او شيرين يار يوسفزی چې د ژوند له کومو مکتبونو سبق زده کړے نو دا خبره يقين ته نزدې ده چې په ډېر لږ عُمر کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې دَ شاعرانه پوهې ډېر وړُد فني سفر کړے دے۔

دَ شیرین یار پهٔ "اوښکې مشالونه" کښې چې کومه شاعری ده او دَ کوم قِسم شاعری ده هغه دَ ښاغلي دَ فکر غمازی کوی۔ پهٔ غزل کښې خو څرګنده خبره ده چې هغه دَ خپل خاطر دَ درد دَ تاثره شعر وائی۔ کهٔ هر څو دَ هغهٔ دَ انتهائی داخلیت اظهار دے ولې دَ غزل دَ صِنف اصل مُدعا او تقاضا هُم دَ بنیادم خپل ذات دے۔ دَ خپل ذات اِحساس یو افاقی قدر لری ځکه پهٔ دې کائنات کښې مینه، ارمان، بې وسی، جې ارزی دَ هر دور دَ انسان برخه ده۔ پهٔ کوم دور کښې هُم چې څوک دَ ځان پهٔ علامت کښې دَ خپلې مینې دَ جذبې او دَ خپلو مجبورو ذکر کوی نو دا دَ ژوند سره تړلی احساسات افاقی رنګ لری۔ دَ بنیادم دَ درد جذبه هر چا ته دَ یو رنګه احساسه راپېدا کېږی۔ پهٔ دې کښې هُم شک نیشته چې ماحول چاپېرچل او دَ تاریخ دوران دَ بنیادم پهٔ دې احساساتو اثر کوی او شاعر لهٔ خپل ماحول وتے هُم نهٔ شی۔ ولې بیا هُم دَ یوې ازلی جذبې پهٔ رنګ کښې دغه احساسات هرکله او هر چرته وی۔ دَ مشرقی ژبو پهٔ شاعری کښې غزل دَ کمال تر حده شائد پهٔ دې هُم رسېدلے دے چې دا دَ ذات دَ اظهار لهٔ ټولو کامیابه وسیله ده۔

پهٔ جدید دور کښې جدید نظم هُم دَ اظهار دغه رنګ خپل کړے دے ولې دَ صنف پهٔ لحاظ نظم دَ ذات نه سِیوا دَ خارج پهٔ بېلو بېلو اړخونو او دَ ژوند پهٔ بېلو بېلو تقاضو بنه رڼا غُرځولے شی۔ دا روایت هُم پاتې شوے دے چې غزل دَ حُسن و عشق او هجر وصال دَ ذاتی کېفیتونو دَ اظهار دَ پاره وئیلے شی او پهٔ نظم کښې دَ روزګار او دَ دوران دَ غمونو ذکر کېږی۔ پهٔ دغه روایت شیرین یار یوسفزے یو کامیاب اُستاذ شاعر ښکاری۔ ځکه چې دَ "اوښکې مشالونه" دَ نظم پهٔ برخه کښې ئې ډېر دَ خوند نظمونه پهٔ مختلفو موضوعاتو وئیلی دی۔ دغه نظمونه فلسفیانه رنګ هُم لری، دَ خپلې خاورې سره دَ شدیدې وابستګی احساس هُم. دَ ارمان انګازې هُم پکښې اورېدے شی او دَ فني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارزښت قدر هم لري۔

معلومه نهٔ ده چې شیرین یار یوسفزی شاعري کله، څنګه او په کومو حالاتو کښې شروع کړې ده خو د کلام د پختګۍ نه ئې دا ښریښي چې د پښتو د شعري ادب ئې ښهٔ مطالعه کړې ده او د شعر په بابله پوخ تنقیدي شعور هُم لري۔ لهٔ غزلونو ئې داسې ښکاري چې د حمزه شینواري د شعر نه ئې ژور ولې مثبت تاثر اخستے دے او په شعر کښې ئې د عصر د شعر د معیار ښې نښې ښریښي۔

د "اوښکي مشالونه" شعرونه په مجموعي توګه دا تاثر ورکوي چې شیرین یار یو ترقي پسنده شاعر هُم دے او شاید چې د ترقي پسندو یا نورو نظریاتي شاعرانو سره ئې ناسته پاسته هُم ډېره شوې وي۔ دا هُم کېدے شي چې شیرین یار د قامي او نظریاتي سیاست سره تعلق هُم لري۔ څکه نو عجیبه علت دا هم دے چې شیرین یار ښېنې [illegible] احساس خبره هُم کوي نو د ترقي پسندۍ په اصطلاحاتو او پېرایه ګښې ئې کوي۔ ولې د کلام د سرسري مطالعې نه ئې داسې نتیجې اخذ کېدے شي چې اتفاق ورسره ضروري نهٔ هم دے۔ شاعر شاعر وي۔ که د هر رنګ، هر مکتب او هرې نظريې شاعر وي او ما ته دا هُم معلومه نهٔ ده چې په دا مجموعه کښې د شیرین یار د زنداني ورځو شپو شاعري شامله ده او کهٔ نه؟ خو په مجموعي توګه پکښې د هغهٔ د پرېشان خاطر د اواز بازګشت اورېدے شي۔

دا مجموعه به یقیناً چې د پښتو په شعري ادب کښې د قدر وړه اِضافه وي او کهٔ څوک د شیرین یار یوسفزی د ذاتي ژوند د ناکردو نه خبر شول نو شائد چې د دې کتاب به نوره هُم زیاته پذیرائي وُشي۔

زهٔ د ښاغلي شیرین یار یوسفزی مننه کوم چې ما ته ئې په دې ښکلي مجموعه د یو څو خبرو لیکلو بلنه راکړه۔ کهٔ هر څو زهٔ د وخت په داسې حالاتو کښې ګېر یم چې په تفصیل سره مې پرې هغه رنګ لیکل وُنهٔ کړے شول څومره چې ئې حق وو ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په منډه منډه او په بیړه بیړه لیکلې شوې دي څو خبرو د پاره زه د بناغلی محمد اسرار اتل هُم ډېره مننه کوم چې هرکله ئې ما ته د دې لیکلو یاددهانی کړې ده- ورسره د شیرین یار یوسفزی د ورور ګوهر ننګیال هُم ممنون یم چې ډېر په صبر ئې زما د دې نیمګړی لیک انتظار کړے دے-

پروفېسر ډاکټر راجولی شاه خټک

پښتو اکېډیمی، پېښور پوهنتون

۱۸ اکتوبر ۲۰۰۵ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بندیوان شاعر اوښکې مشالونه

د کل انسان د احساساتو او جذباتو د اظهار د ذریعو او طریقو نه پورته د شاعر انسان احساسات او جذبات چې کله د شعر په ذریعه او طریقه کښې بیان شي نو کۀ هغه سانده او نوحه وی نو ویر ژړا کښې نې زرۀ راښکونکے اثر وی او کۀ د خندا، ښکلا، رنګ او نُور، زلفو او رُخسار په ژبه خپل احساسات شعر ته وسپاری نو د ګردونو، ریګونو نه لاله زار جوړ کړی او تصور به درله ښکلے او رنګین کړی- دغه وجه ده چې شاعر د غم او درد، ګُل او خار، خندا او ښکلا مجموعه ده، لکه چې په ځان کښې ټول کائینات لری- په دغه حواله شاعر انسان ته د خپل ماحول او چاپېرچل او ټولنې نمائنده ویلے کېږی- ځکه خو محققین چې هرکله د تېرو زمانو تحقیق او څېړنه کوی نو هغوی د هغه تېرو زمانو د دورونو شاعرانو او لیکونو نه د وختونو د حالاتو د وارداتو او واقعاتو په رڼا کښې هر څۀ اخذ کوی- په دغه حواله مونږ شاعر ته د وخت غږ، غوږ او ژبه ویلے شو-

دلته چې نن مونږ د پښتو د یو تکړه او ویښ شاعر شیرین یار یوسفزی د شعرونو مجموعه ''اوښکې مشالونه'' راخلو نو د هر څۀ نه اول به د انسانی فطرت هغه احساس په نظر کښې لرو چې انسان فطرتاً ازاد او د رڼا محرک پاتې شوے دے نو ځکه کۀ شیرین یار یوسفزے دا وخت په کوټ لکهپت جېل لاهور د مرګ کوټې کښې پروت د دې ملک د تور قانون سزاوار دے نو د هغۀ په ذهن کښې د خپل پښتون فکر رڼا هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شته او د دغې رنځا فکر نوم "اوبنکې مشالونه" دے۔

د لاهور په قید و بند کښې دلته ما ته په تاریخ کښې د ډېرو پښتنو بندیوان فکرونه رایادېږي او هر پښتون ته پنجاب په خپلو چشمو کښې کتلی دی۔ د دغه تولو لهٔ پاره ما ته د محترم قلندر مومند دا شعرونه مخې مخې ته کېږي:

چې په خوشحال په رنتهمبور کښې وشوې
هغه کاني په ما لاهور کښې وشوې
د رنځا ناوې دغه تولې قیصې
ما سره ستا د مینې تور کښې وشوې
د اشنا یاد د قفس ورمات کړو
بېلتونه دړې دې په کور کښې وشوې

د لاهور پنجاب د بندیوانو دغه تسلسل چې دا وخت شیرین یار یوسفزی ته رارسي نو دلته د قلم او حرف د تقدس په حواله رحمت شاه افریدی ته هم عین هغه سزا اوروله شوې ده چې د پنجاب یو جج د یو پښتون د مقدمې په وخت هائی کورټ، لاهور ملتان بېنچ کښې وئیلې وو۔

"ملزم چونکہ پٹھان ہے اس لیے منشیات کیس میں ملوث ہونا غیریقینی نہیں۔"

د هائی کورټ ملتان بېنچ دا ریمارکس چې مونږ د قلم او حرف په حواله رحمت شاه اپریدی او ښاغلی شیرین یار یوسفزی سره د تول پښتون په حقله راواخلو نو د هر پښتون په حقله د تول پنجاب تاثر هم دغه دے لکه چې پنجاب د تول پښتون په مقدمه کښې مدعی هم او پخپله گواه هم دے او زمونږ په حقله دا وائی:

فقیہ شہر بولا بادشاہ سے
بڑا سنگین مجرم ہے یہ آقا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسے مصلوب ہی کرنا پڑے گا
کہ اس کی سوچ ہم سے مختلف ہے۔

په دغه لاهور کښې د پښتو د قلم دغه دوه بنديوان نن هُم په تيارهٔ زندان کښې فکرونه مشالونه لري او زهٔ چې دلته د بنديوان شاعر په قېد و بند کښې د ازاد پښتون فطرت شعرونه "اوښکې مشالونه" گورم نو د يو خو کلامونو نه علاوه ئې د کلام مجموعې تاثر دا دے چې هغه د ذات قېدى نه بلکې دې تول نظام کښې د رياست يو داسې باغي قېدى دے چې په زندان کښې هُم د تول پښتون خبره کوى او لکه څنګه چې د يو طوطي يا د بل الوتونکي مارغهٔ نه په پنجره کښې د بندېدو باوجود د الوتو فطرت خوک نهٔ شي اخستے، دغه شان د بنديوان شاعر فکر او خيال هُم څوک راايسارولے نهٔ شي، نو څکه خو وائي:

لار کښې د مقتل کهٔ ودرېدلے يم
څهٔ به تر مرامه رسېدلے يم
ستا په گل رخسار چې خلېدلے يم
تل لکه د پرخې ژړېدلے يم
ستا چې د کاکل څړى سمسوره ده
دا لکه سپرلے زهٔ غوړېدلے يم
ستا د ژوند فِضا چې معطره ده
دا لکه نکهت زهٔ رقصېدلے يم
شپې ته د سبا د ستورى خل وينم
کله د وحشت نه بوړنبدلے يم
داسې کوم جرس تتر وهلے شي
زهٔ لکه پاڅون ته غرېدلے يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر متعلق د بعضو خلقو خیال دے چې دے خو یا د نرګسیت ښکار وی او یا د ذات دومره قېدی وی چې د ذات د خول نه هډو بهر نهٔ شی وتلے- شاعر یو غېر مستقل مزاجه او یو خیالی کردار یادېږی چې افلاطون هُم ناخوښه کړے وو- خو د نوی دور شاعر چې هرکله په مزاحمتی دور کښې کوم رول لوبولے دے نو بیا "خطرناک مبلغ" یاد شوے دے- په دغه حواله چې زهٔ د بناغلی شیرین یار یوسفزی شاعری ته ګورم نو د "پنجاب زندان" او د "پنجاب قانون" ترې هُم د شاعری زور اخستے نهٔ دے بلکې چې څومره ترې چاپېره حصارونه جوړ شوی دی نو دومره عین د انسانی او پښتنی فطرت په رڼا کښې دې پښتون باغی په شعر کښې ویېلی دی چې:

د یارانو ترون غوارو
مدام مرګ د پهلتون غوارو
د مرګ کُومی کښې هُم یاره
سرګرمی د ژوندون غوارو
د جرس په هر یو غږ کښې
نوے نوے پاڅون غوارو

زهٔ د نثری مصروفیاتو په وجه د شعر د مطالعې نه غېرحاضر پاتې شوے یم خو د شیرین یار یوسفزی د "افغان ګُلونه" په حواله اوس دا "اوښکې مشالونه" زما خوښ شعرونه دی- زهٔ په شاعری د فنی اُستاذانو او د شعرونو ورکشاپ کښې د "فنی مېکېنکانو" په شان پُرزه په پُرزه کتو قائل نهٔ یم بلکې زهٔ د شعر دننه خیال، فکر او پېغام ته ګورم- خو زما دعوی ده کهٔ چرې د شیرین یار یوسفزی دا "اوښکې مشالونه" چا د شعر د فن د اُستاذانو ورکشاپ ته یوړل نو وزن، بحر اصطلاحات او د شعر چې څومره لوازمات دی هغې کښې به کش کرپ وُنهٔ مومی بلکې دا به وائی چې شیرین یار یوسفزی په شعر کښې خیال، فکر او پېغام د وزن او بحر په چوکاټ کښې داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیوست کړی دی لکه سرکش باغی چې څوک په زنځیرونو کښې رابند کړی-

هُم دغه شان شیرین یار یوسفزے د لاهور قېد و بند کښې بقول فیض احمد فیض د دې شعر په مصداق وائی:

متاعِ لوح و قلم چھن گئی تو کیا غم ہے
کہ خونِ دل میں ڈبو لی ہیں اُنگلیاں میں نے
زباں پہ مہر لگی ہے تو کیا کہ رکھ دی ہے
ہر ایک حلقہء زنجیر میں زباں میں نے

نور البشر نوید، پېښور-

۳۱ جنوری ۲۰۰۶ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ فکر و فن پهٔ هنداره کښې دَ اوښکو مشالونه

شیرین یار یوسفزے خلمے لیکوال دے خو فکری او فنی اړخونه ئې پهٔ کم عمری کښې پهٔ ګڼو برخو وېشلے شوی دی- د دهٔ تاند تپاند جذبات هر څو کهٔ د ځوانی پهٔ بام غزونې کوی او شاهینی وزر ئې الوت ته چمتو دے خو بیا هُم ورسره د ادبی ژوند یوه داسې پنګه پرته ده چې دغه تاند تپاند جذبات ئې هېڅ کله هُم لهٔ خپل سمت او لارې نه نهٔ ورکوی بلکې لا ورله فکر او نظر ته خلا بخښی او خپل مرام و مقصد پله ئې پاروی او باده کوی- شیرین یار کهٔ د سماج د لمبه لمبه حالاتو سره دغرې لپاره د خپل قلم پهٔ زور خان تر اخبارونو او مجلو رسوی نو د انتقاد دَ بې نیامه تېغ پهٔ لاس هُم د خپل رسا فکر پهٔ زور پهٔ هر ادبی مکتب ورګډېږی- کهٔ د خپلې پښتو ژبې د صحیح لیک لوست دَ پاره هاندې هڅې کوی، د پښتو پهٔ املا، لیک دود او شعری وزن، بحر کتاب لیکی نو دغه مینه ئې دَ جبل تورو تمبو شا ته هُم د فکر او شعور زور ته دوام ورکوی- ځکه خو د ابی خلقو سره مسلسل د لیکونو لهٔ لارې کلکې اړیکې لری، څهٔ چې د دهٔ د پښتو ژبې ادب او پښتون اولس سره د مینې ثبوت ښکاره کوی- د جبل ژوند هر څو کهٔ د دهٔ د ذات سره اهم تعلق لری او د دهٔ وجود قبد دے خو د دهٔ د فکر او فن او شعری ښکلا نه هېڅ کله ګېره نهٔ شی چاپېرولے: لا چې نورې ورکښې د وسعت او پراختیا لارې پیدا کوی —— خو کهٔ مونږ د شیرین یار پهٔ دغه ګڼ اړخیز ادبی ژوند کښې د دهٔ

اوښکې مشالونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستقل مزاجي رنګ لتوو نو هغه ډېر په شدت سره د ده په شاعرۍ کښې جوت او ځرګند لیدے شي کوم چې نن د هر پښتون په وړاندې د ده د اولنی ټولګې "افغان ګلونه" او دا دے اوس د "اوښکي مشالونه" په شکل کښې برخېره پروت دے- د شیرین یار په تنه بوده کښې د شاعر زړه دړد لکه د روح داسې وردننه شوے او دغه شاعرۍ د ده دردېدلي احساسات او جذبات په هر لور داسې شیندلي دي چې کۀ د پښتانۀ وطن د خاورې او تاریخ ویاړژنې قیصې او ستائېنې پکښې دي نو د پښتون اولس د وحدت، یووالي او خپلواکۍ د ضرورت سره سره پکښې د دوی د ژوند د خېنو بې وسو او مجبورو خاکه ډېره صفا او ځرګنده راښکلې شوې ده- دې سره سره د شیرین یار د تنقید د بې نیامه تېغ نه هغه خودغرضه، د استعمار دلالان او بې ضمیره واکداران هم بچ نۀ دي پاتې شوی چې منصفان ئې هُم طرفداران دی او تل ئې د مظلوم اولس وینې څکلي او چا چې تل د دغه اولس خاوره پۀ شاړولو شدړلو او وطن پۀ ویرانو کښې د بدلولو هڅه کړې ده، شیرین یار د خپل کلي، خپلې خاورې او وطن پۀ هر ډکر د دغه رنګ قوتونو پۀ ضد ولاړ دے او هُم دغه د ژوند مزاحمتي برخه ئې د خپل رسا فکر پۀ زور د شعر جولۍ ته غرخولې- شیرین یار دغه مزاحمت د خپلې خاورې، پښتنې اقدارو، روایاتو او دې خاورې سره تړلي هر خیز او د انسان د ښېګړې او سُکالي پۀ غرض د خپل ژوند مقصد و مرام بولي- هُم د ژوند دغه تاودو سړو نه ئې د حالاتو سره د مقابلې چل زده کړے څکه خو د شیرین یار فکر و فن هُم بنائي چې دے د حالاتو غلامي نۀ قبلوي او نۀ ورسره د سمجوتې پۀ لاره ښکاري-

د حالاتو پۀ ضد ولاړ شیرین یار دغه انقلابي تصور، د ده پۀ خیال خور مزاحمتي رنګ، د فکر وحدت او د فن کمال دے د خپل عصر د شاعرانو نه نۀ یواځې بیلوي بلکې یو ځانګړے مقام هُم ورېخښي- څکه خو ئې شاعري د یو ځانګړې ښکلا او تهذیبي شائیستګۍ سره سره د لفظونو د زړۀ پورې استعمال هنداره هُم ده او د ژوند د

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقیقتونو او هنګامو، قامي فکر او اولسي مسئلو د بیان او اظهار اثرناکه ذریعه هُم ده- د شیرین یار یو خاښ‌ړے اسلوب دا هُم دے چې کۀ د ژوند پۀ کرکېچونو کښې هر څومره ظلم جبر او بې انصافي سره مخ شوے دے خو خپل شعر ئې د بې خایه نعرو، چغو او سُورو (ویرویرانو) نه بچ ساتلے دے- هر څو کۀ ورته پۀ دغه لارو، پړاوونو د ناکامي او بې وسي مخه هُم شوې خو دغه د زړۀ ماتی او مایوسی قیصې ئې د شعر برخه نۀ ده کړخولې او شعر ئې د داد عزم او جرأت نه عبارت دے- "اوښکې مشالونه" کښې د قامي فکر، تولنیز ژوند د غُښتنو، امن او انسان دوستي سره سره د مینې هغه لازوال جذبه هُم د شیرین یار لۀ ذاته چاپېره چورلي کومه چې دے د خپل محبوب لۀ پاره لري (لکه چې د انس، جنس، قام، کلتور، ژبې، خاورې او وطن وارو پۀ شکل کښې خپل بیل بیل محبوب لری)- دغه راز شعرونه ئې خای پۀ خای داسې احساسات لری کوم چې د مینې د هر تعلق د ناکامي او کامیابي دواړو حال وائي او د دۀ د خوږ خوږ ژوند زړۀ نه راوتې جذبو له د سندرو ژبه ورکوی-

شیرین یار د ښۀ شعر لیک او پۀ ادبی لارو چارو د مزل هُنر د چا اُستاد یا کوم ادبی مکتب کښې د ناستې نه نۀ دے زده کړے خو د خُوب نه د خوب تر لۀ پاره ئې د کتابونو، مجلو او اخبارونو هره پانه لټوّلې پۀ هر څۀ ئې ژور او تنقیدی نظر اچولے او کله چې پۀ عملي ژوند کښې د لمبه لمبه حالاتو سره مخ شوے نو احساس او جذبې ئې اور اخستے او فکر ئې راولاړ شوے دے او هم دغه څۀ دا دے شیرین یار تر یو داسې خایه رارسولے دے چې د "افغان ګُلونه" او "اوښکې مشالونه" نه پس د پښتو پۀ املا، بحر او وزن هُم کتاب لیکی کوم چې به دېر زر د لوستونکو د نظره تېر شي څکه به زما دا ویېل بې خایه نۀ وی چې شیرین یار د یو ښۀ زیرک او استاد شاعر سره سره یو ښۀ نثر نګار هم دے او نقاد هُم-

(c) ketabton.com: The Digital Library

شيرين يار خپله تخليق او تحقيق كوى او پخپله ورته پهٔ تنقيدى نظر هُم گورى او پهٔ نتيجه كښې يوه درسته، ځانگړې او مناسبه كړنلاره خپل قلم او خيال له ټاكى- هُم دغه راز خپل عملى ژوند كښې ئې هُم قدم پهٔ قدم دَ دغه لارې "مشالونه" بل كړى- الله دې وُكړى چې دَ شيرين يار دَ قلم او قدم او اوښكو واړه "مشالونه" دَ دهٔ دَ روښانه سحرونو زېړے پهٔ برخه كړى-

محمد اسرار اتل

آشنا منزل

باغ حرم، لوند خوړ، مردان-

نېټه : دَ فرورى اولنۍ ۲۰۰۶ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیل

غزل برخه

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۱	ما درته دَ زلفو دَ سودا ؤوې	۲۷
۲	تا مې کړے عیادت دے	۲۸
۳	دَ بلبلو دَ نوا خبرې ؤکړه	۲۹
۴	بې آبه نهٔ یم چې به آب أخلم	۳۰
۵	دَ خپل خیالونو تماشا جوړوم	۳۱
۶	کهٔ بلبل لره غُنچه ده	۳۳
۷	دمه شپه کښې هم شوګیر یم	۳۴
۸	نهٔ اباسین کوی اوس ما ته پهٔ چپو خبرې	۳۶
۹	یاره دَ تا دَ خط او خال خبره	۳۷
۱۰	کوه بُلبُله دَ رنګینو پَسرلو خبرې	۳۸
۱۱	زهٔ چې پهٔ زړونو حکومت کؤمه	۳۹
۱۲	پهٔ کوم سبا آو پهٔ بیګا کښې اُوېره شوی نهٔ یُو	۴۰
۱۳	لره سا به مې پهٔ سا شی	۴۱
۱۴	رضا پېښه دَ تقدیر شی	۴۳
۱۵	ستا پهٔ چم کښې بې آرزی ده	۴۴
۱۶	چرته دے همرا زما لهٔ خوا تلے	۴۵
۱۷	ته کهٔ پهٔ لر آو کهٔ پهٔ بَر اوسېږې	۴۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبۍ مصرعه	مخ
۱۸	کۀ تر ځنګه مې شباب دے	۴۷
۱۹	څو کۀ يو مو پۀ لاړ ژغل دے	۴۸
۲۰	عمارت دَ مال او سر پکښې معدُوم دے	۴۹
۲۱	زۀ نېؤلے ستا دَ مينې پۀ قصُور يم	۵۰
۲۲	ښکلے يار پۀ مښن زړۀ مې خبر کوم دے	۵۱
۲۳	ارمانونه سبزه زار دے	۵۲
۲۴	يو لۀ زلفو دې شبخون دے	۵۳
۲۵	داسې نَه چې بې تالاش آو بې تدبير يم	۵۴
۲۶	څوک به سبورے و ته هم ئې قريب نۀ کا	۵۵
۲۷	چخنې شوے چې دَ پښو لاندې دستُور دے	۵۶
۲۸	دَ بُلبُل خوږه نوا يم	۵۷
۲۹	ځنګ سَره سَره غرمه	۵۸
۳۰	زۀ پۀ سترګو دَ شعور هسې بينا يم	۵۹
۳۱	روح مې کومې بلا وړے دے هر چا زده	۶۰
۳۲	جمعيت مې خور کاکل دَ ليلا يوسی	۶۱
۳۳	استقبال ئې لاس پۀ نام دَ خط رقم ته	۶۲
۳۴	وينښ ادراک لۀ تغافله رابېدار کړم	۶۳
۳۵	ستا دا يو هسې انتشار وژاړم	۶۴
۳۶	تغافل دې دومره زيات شو	۶۵
۳۷	چې ماضي باندې خپل حال ږدی	۶۶
۳۸	چې ښۀ يار دے کنار هسې	۶۷
۳۹	کۀ دې خلۀ زما پۀ خلۀ شی	۶۹
۴۰	تا نيؤلے خپل ډګر دے	۷۰
۴۱	للمه، دشته، سم او غر پيکه پيکه دے	۷۱
۴۲	ډېر کۀ منزل ته مو مزل وَنۀ کړۀ	۷۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۴۳	سپین جبین و َته ئي رام "ماهِ تمام" بیا	۷۳
۴۴	خندِ و خار دے، کندکپر دے	۷۴
۴۵	ستا پهٔ عشق کښې چې بدنام دے	۷۵
۴۶	نهٔ خپل ځان و َته پهٔ ښنګ یم	۷۷
۴۷	څو چې پهٔ شپه دې اوربل خور نهٔ شي	۷۸
۴۸	دَ ښائستونو دَ منظر خبرې	۷۹
۴۹	تا کهٔ وړک دې څوڼ نظر کړهٔ	۸۰
۵۰	هر یو خیال چې مې حَسین دے	۸۱
۵۱	دَ شوخو سترګو مست نظر خوږېږي	۸۲
۵۲	چې راپېښه جُدائي ده	۸۳
۵۳	دَ اهونو کهٔ طوفان دے	۸۴
۵۴	تنهائي ده، ځان ځاني ده	۸۵
۵۵	نرۍ شونډې کهٔ دې پاڼې دَ ګُلاب دي	۸۶
۵۶	مست خَراب دې چې دَ سترګو پهٔ صهبا دے	۸۷
۵۷	ستا دَ زلفو پهٔ سودا مې ژوند حساب دے	۸۸
۵۸	خال پهٔ زنه، پهٔ رخسار چې لر او بر دي	۸۹
۵۹	یو سکوت دے، خاموشي ده	۹۰
۶۰	دَ اُلفت پهٔ هر یو راز او بِنا زده دے	۹۱
۶۱	چې دَ ښکلو تِکانه ده	۹۲
۶۲	خلاص دَ زلفو ئې زندان شي	۹۳
۶۳	راستنه هسې ایام شي	۹۴
۶۴	پهٔ چا کله دومره ګران یم	۹۵
۶۵	هغه سپرلے ستا دَ نظر لټوم	۹۶
۶۶	پهٔ خپل آب باندې پوره ده	۹۷
۶۷	څوک دې زُلفې څوک مژګان دي	۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۶۸	دَ یار یاد کهٔ زوروَر دے	۹۹
۶۹	تل زما دغه دُعا شي	۱۰۰
۷۰	کهٔ پهٔ دَم او پهٔ دُعا شي	۱۰۱
۷۱	اضطراب او دَ سکون خبرې کېږي	۱۰۲
۷۲	دَ مهتاب هسې رڼا دے زما یار	۱۰۳
۷۳	لکه گُل ئې نزاکت دے	۱۰۴
۷۴	دا یو څهٔ رنګ له نګار دے	۱۰۵
۷۵	شرک دَ زلفو کښې فنا شم	۱۰۶
۷۶	کهٔ ښائست کښې غېرت وے	۱۰۷
۷۷	ما زده – چې زما شام او سحر تلے	۱۰۸
۷۸	لېونتوب کهٔ مې شُهره شو	۱۰۹
۷۹	څهٔ به پاتې دَ زړهٔ دم وی	۱۱۰
۸۰	هغه سترګو وَته بیا سترګې پهٔ لار یم	۱۱۱
۸۱	دَ یارانو محفل خور دے	۱۱۲
۸۲	څو مئېن دې فرزانه دے	۱۱۳
۸۳	اور ئې پای نَه تر سر واخست	۱۱۴
۸۴	غم پهٔ زړهٔ کهٔ دَ جانان شته	۱۱۵
۸۵	دَ ملت پهٔ اُفق ستورے دَ سبا یم	۱۱۷
۸۶	درسته شپه لکه دَ پرخې پهٔ ژړا یم	۱۱۸
۸۷	دَ مرام پهٔ خوشې لاره یک تنها تلو	۱۲۱
۸۸	خپل نظر لره رڼا یم	۱۲۲
۸۹	خود وَتلے له شعور یم	۱۲۴
۹۰	څو دا اوښکه مې سره ده	۱۲۵
۹۱	لکه دَ پرخې وربدلے نهٔ شې	۱۲۶
۹۲	نهٔ پهٔ ما او نهٔ پهٔ تا یم	۱۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۹۳	دَ صحرا دَ هر يو ګُل سپورے دَ سر شی	۱۲۸
۹۴	دَ اغيار لره اغيار يه	۱۲۹
۹۵	دَ غل نوم دلته سرکار دے	۱۳۰
۹۶	خوند دَ مازيګر اَو سحر چرته دے	۱۳۱
۹۷	دې انصاف ستا دَ "قانون ته"!	۱۳۲
۹۸	چې کاتهٔ دې هومره نور شی	۱۳۳
۹۹	ستا دَ وعدې غُندې اوپره خبره	۱۳۴
۱۰۰	هغه ډکه دَ وسواس شپه مې سبا کړه	۱۳۵
۱۰۱	بَهانه کهٔ دې پخه شی	۱۳۶
۱۰۲	ما دې کاکل هسې تار تار ؤليدهٔ	۱۳۷
۱۰۳	چې لهٔ وخته ناخبر يې	۱۳۸
۱۰۴	ستا دَ کلی ښهٔ احوال دے	۱۳۹
۱۰۵	ستا هغه نظر به وی	۱۴۰
۱۰۶	ما پهٔ خوب کښې ستا دَ وصل امکان ؤليد	۱۴۱
۱۰۷	"روز و شب" به دې بيان کړم	۱۴۲
۱۰۸	زهٔ به څهٔ وينمه چرې دَ چا سترګې	۱۴۳
۱۰۹	لار کښې دَ مقتل کهٔ اودريدلے يم	۱۴۴
۱۱۰	دَ خزان دَ آمد ګُوګې پهٔ بهار کړې	۱۴۵
۱۱۱	عام و خاص وته معلوم شوم	۱۴۶
۱۱۲	چې فنا مې لهٔ نظر شوې	۱۴۷
۱۱۳	څومره چې حَيرانه ده	۱۴۸
۱۱۴	پت پالم، وفا کؤم	۱۴۹
۱۱۵	څو لکه پخوا نهٔ شې	۱۵۰
۱۱۶	هره کريکه به اذان کړم	۱۵۱
۱۱۷	کهٔ دې زړهٔ دَ التفات شی	۱۵۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۱۱۸	ستا اوربل چې کړۀ زما نه دومره خوږ زړۀ	۱۵۳
۱۱۹	خلې نه زما ئې څو اوښکلې نۀ ده	۱۵۴
۱۲۰	هلۀ ما ته به همکار شې	۱۵۵
۱۲۱	څوک چې لولپه نۀ شي	۱۵۶
۱۲۲	تۀ زما فکر او خیال زده	۱۵۷
۱۲۳	ما نه مې نظر دے ورک	۱۵۸
۱۲۴	دریغه یو پۀ زړۀ مابنام	۱۵۹
۱۲۵	دَ درد و غم او اذیت قیصه ده	۱۶۰

(نظم برخه)

شمېر	عنوان	مخ
۱۲۶	امن او ښکلا	۱۶۲
۱۲۷	ازادي او وطن	۱۶۳
۱۲۸	اے دریغه!	۱۶۴
۱۲۹	خدایه ! (دُعا)	۱۶۵
۱۳۰	ځواني	۱۶۷
۱۳۱	دَ وخت لَیلا	۱۶۸
۱۳۲	ګران مشر اجمل خټک ته	۱۶۹
۱۳۳	پوره په هر کالي	۱۷۲
۱۳۴	ما ته یاد شي اے وطنه!	۱۷۵
۱۳۵	آه — نجات	۱۸۳
۱۳۶	مشر نځو خان ته !	۱۸۷
۱۳۷	نوحه	۱۹۰
۱۳۸	تخیل	۱۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	عنوان	مخ
۱۳۹	هغه او زه	۱۹۳
۱۴۰	دَ بُلبُل ناله	۱۹۴
۱۴۱	آه ----- دروند پښتونه!	۱۹۵
۱۴۲	حالات او باوَر	۱۹۶
۱۴۳	وطنه ----- خو!	۱۹۷
۱۴۴	دَ استعمار دلال ته	۱۹۹
۱۴۵	زنه اوښکه او دَ پښتني لَېلا پهٔ نوم	۲۰۰
۱۴۶	ښکلی دَ خپل کلي	۲۰۱
۱۴۷	قطعې	۲۰۲-۲۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ۏوايه چې!

الله پهٔ ذات تنها دے
هر چا نه بې پروا دے

نهٔ دهٔ ښځه زېږوُلې
نهٔ دے لهٔ چا پَېدا دے

پهٔ سيال دَ دهٔ ښځه نيشته
دے يو دے اَو يکتا دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـهٔ خپـل ځـان هـزار داسـتانه
سـاريـنده او نـهٔ پـهٔ چنـګ يـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اساس

دَ یارانو ترږون غوارږو
مُدام مرګ دَ بېلتون غوارږو

دَ مرګ کُومې کښېږي هم یاره!
سرګرمي دَ ژوندون غوارږو

دَ جرس پهٔ هر یو غږ کښېږي
نوے نوے پاڅون غوارږو

دَ ښائست همه شهرت له
یو هنګام دَ جنون غوارږو

اننګو دَ "نن سبا" کښېږي
بیا سُرخي دَ پرون غوارږو

شیرین یاره! پهٔ هر حال کښېږي ---!
مګر خَبر دَ پښتون غوارږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما درته دَ زلفو دَ سودا ؤوې
تا راته دَ سترګو دَ صُهبا ؤوې
درست لۀ سر اَو ماله درته تېر څېښي
مونږه دې محفل کښې پۀ سر بیا ؤوې
عقل، فهم، فکر لۀ ما ورک هسې
بیا دې نظرونو کښې پۀ غلا ؤوې
راغلې عیادت له مې؛ خو وژني ما
ډېره پۀ تمهید کښې دې دُعا ؤوې
وُوری تندرونه پرې باران پۀ خېر
حال مې دَ ګُلشن راته صبا ؤوې

ستا کارۀ بانۀ هُم دا رَوِش لری
تا چې شیرین یار پسې پۀ شا ؤوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا مې کړے عيادت دے
يقيني زما شامت دے
پروادار ئې دَ خلقې نهٔ يم
خو دَ مينې يو عادت دے
کړم ئې خلاص لهٔ هره غمه
ستا يو غم راعنايت دے
دَ پتهکی پهٔ ترل نهٔ ووُ
هغو کړے امامت دے
خپل خوارهٔ اجزاء راټول کړه
ستا لهٔ مخه عبارت دے

يار حساب دَ بوسې غواړی
شيرين يار باندې قيامت دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بلبلو دَ نوا خبرې وُکړه
دَ چمن اَو دَ صبا خبرې وُکړه
مخ اَو زلفو څخه بیا خبرې وُکړه
دَ سبا اَو دَ بېګا خبرې وُکړه
دَ ښائست دَ نزاکت ستائینه ښه ده
ولې دا چې دَ حیا خبرې وُکړه
دَ رنګونو هغه ډک ماښام تالا دے
اے واعظه! اوس پهٔ سا خبرې وُکړه
پهٔ هَیبت دَ سپینو تُورو کا واروُنه
بیا دَ لېچو دَ ادا خبرې وُکړه

بیا به څهٔ وی چې ایام پهٔ اختتام وی
شیرین یار ته شه پخلا؛ خبرې وُکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې آبه نهٔ یم چې به آب آځلم
یاره! لهٔ تا دَ سوال ځواب آځلم

هر یو عنوان دَ تا لهٔ باب آځلم
زهٔ انتساب لهٔ خپل نصاب آځلم

پهٔ هغه زلفو، هغه مخ مې قسم
لهٔ "روز و شب" حساب کتاب آځلم

سرو اننګو دې خولې وُنیؤلې
خنګ انتقام پهٔ آب و تاب آځلم

واعظه! دومره پهٔ شتاب وُلې یې
ایله قدم دَ خپل شباب آځلم

کله ساقي، کله واعظ رادرومي
چرته تسبې، چرته شراب آځلم

شیرینه یاره! شمله جګه لرم
پهٔ دې عتاب کښې دومره تاب آځلم

۲۰۰۲-۱۰-۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ خپل خيالونو تماشا جوړؤم
څو تصويرونه دَ اشنا جوړؤم

مِينا تر خلې کا چې جُوته شي شراب
سِهل ترکيب سره صُهبا جوړؤم

ما وې: سبوا دَ ديدن تنده شوه؛ لا
تا وې: مَيدان دَ کربلا جوړؤم

ما وې: دَ زلفو مخ نيوے ئې ؤکړئ
تا وې: لۀ سترګو بلا لا جوړؤم

لکه بُلبُل چې زابلې پسرلې
اوس به يو هغه رنګ نوا جوړؤم

۲۰۰۲_۱۰_۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه زما چې ګرېوان خیرې ګلان
لۀ خپل شیؤنه به ثنا جوړؤم

سپرلیه! بوټي پۀ ګودر ؤنوله
خپلو دردونو له دوا جوړؤم

شاړو حجرو کښې مې ډیوې بلؤم
هغه جرګې به درته بیا جوړؤم

توبه دَ زیست مې خط او خال دَ اشنا
تورو تیارو نه هُم رڼا جوړؤم

ستا دَ وعدې غُندې یَو رِزم هَمه
پۀ هر بېګا کښې خپل سبا جوړؤم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ بلبل لره غُنچه ده
نو پتنګ لره ډیوه ده
خوا دې ما باندې پوره ده
دَ پټکی بنکلا شمله ده
تهٔ غَره اوسه پهٔ حُسن
زما هُم دَ عشق نشه ده
دې خیالونو لېونو له
ستا پهٔ مخ جوړه غرمه ده
تر دا هسې بانهٔ غشو
څهٔ نَشه، څهٔ حوصله ده!

خط او خال، لب او رخسار ته
مشاطه پهٔ تماشه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمه شپه کښې هُم شوګیر یم
ستا دَ زلفو چې اسیر یم
دَ وَفا دستار تړلے
دَ پښتو دَ ملک سفیر یم
سمه، غرۀ به سره یو کړم
دَ وحدت هغه بهیر یم
کله پرېوځم، کله پاسم
پۀ تخریب او پۀ تعمیر یم
دلداری؛ خودداری یوړه
تا ته څۀ ښکارم، حقیر یم
زۀ پۀ غُښته لۀ چا کله!
شته من یاره! څو فقیر یم
لوګے ستا لۀ یو نظره
پۀ حلقه کښې بې نظیر یم
ستا رضا شی راحاصله
پۀ تلاش او پۀ تدبیر یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ تلاش او پهٔ تدبير يم
خو کړلے خپل تقدير يم
خو مقصوده ستا رضا ده
پهٔ حرم او نهٔ پهٔ دير يم
چې کا يون دَ يار پهٔ لوری
دَ هغهٔ قافلې مير يم
هم هغه راپورې خاندی
چې ئې زهٔ دَ غم پهٔ وير يم
"يو بلبل دَ ګل ثنا کړه"
ستا دَ هغه خوب تعبير يم

غټې غټې زلفې وينم
شيرين ياره! ډير زهير يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نۀ اباسين کوی اوس ما ته پۀ چپو خبرې
نۀ پېغلې جُونه پۀ ګودر کښې پۀ منګو خبرې
هلته پۀ بڼ کښې اواز نۀ کا کوم طوطی آو مېنا
دلته مَيره کښې خُواره نۀ کا پۀ شپېلو خبرې
دَ حُجرې ګټ کښې نۀ منګے کا، نۀ رباب دَ مُطرب
دَ زير او بم سره ځلمو ته دَ زړګو خبرې
هغه دَ ژوند دَ رنګينيَو کاروان چرته تللے
پۀ خُلۀ چې نۀ راولی بێرته دَ راتلو خبرې
هغه نګهت، هغه ګُلشن او بېدل دَ بورا
ياد دَ ماضی شو دې وطن کښې دَ سپرلو خبرې
ګُل دَ لاله هُم چرته تورو خاورو ؤخوړلو
نۀ دَ غاټول ؤکړې بيا پُولو آو پټو خبرې
دَ چاپېرياڵ وجود لمبه دے ترې لوخړې خېژی
دَ ژوند سلګۍ دی؛ ما ته کاندی پۀ زېبرګو خبرې

دَ اوربو سترګو نظر وُرے مې بنائست دَ حيات
کړه شيرين ياره! اوس دَ زړونو سپېلنو خبرې

۲۰۰۲_۱۱_۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاره دَ تا دَ خط او خال خبره
زما دَ حال او استقبال خبره
زما دَ عشق، ستا دَ جمال خبره
نهٔ ده څهٔ دا دَ اشتغال خبره
ګڼې نو تا خبره وړانه کړله
جوړې وو محفل، وه دَ مثال خبره
یار دَ قدرونو پهٔ رموز ګڼبې وایی
نهٔ کا پهٔ بام او پهٔ دېوال خبره
ستا پهٔ محفل ګڼبې ځومره ډېره وشوه
یو دَ شړې او بل دَ شال خبره
خبره یو وه؛ خو څوک پوهه نهٔ وُو
ما کړه دَ دام او دې دَ ټال خبره

حُسن وحدت دئے؛ بیا مې وُچېړله
دَ سمې، غرهٔ دَ اِشتمال خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوه بُلبله دَ رنګینو پَسرلو خبرې
هغه دَ عیش او دَ عشرت دَ ورځو شپو خبرې
غوارم ګُلشن کښې دَ نکهت دَ ګډېدو خبرې
بیا دَ بورا دَ بنېدو اَو دَ غُنچو خبرې
مُطربه راشه! دَ حجرې په ګُټ کښې بیا ؤچېړه
په زیر و بم کښې دَ تارونو، په نغمو خبرې
ساقي چې راشي نو واعظ دې هُم دفتر ؤسپړي
دَ هر یو ګُوټ سره به اَورم دَ توبو خبرې
زړۀ مې ډېر ؤغواړي لۀ ځانه دَ وَتو خبرې
بس خو؛ رامخکښې شي دَ شرم اَو پښتو خبرې
ښایي سرې ؤکړي تر منځه دَ سرو خبرې
ملک دَ پښتو دے دلته ؤشي په جرګو خبرې
راوي! ښائېست ته دَ حیات ؤکړه په زوره زوره
دَ مئینانو، لېوانیانو دَ جذبو خبرې

چې په حُرمت دَ ګُلستان ئې سر و مال کړۀ فدا
ستا شیرین یار به تا ته ؤکا دَ هغو خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ چې پهٔ زړونو حکومت کؤمه
بیا څهٔ خطر دَ بغاوت کؤمه
لُسته دَ مخ دَ عبارت کؤمه
دَ بغاوت چې حمایت کؤمه
دا دَ خوبانو محبت کؤمه
کهٔ دَ بُتانو عبادت کؤمه
ملګرې ځان سره څو اوښکې لرم
دَ تپې زړهٔ چې عیادت کؤمه
ستا دَ یارۍ خوارهٔ هُم هسې عدم
پهٔ درمسال کښې مُشقت کؤمه
غَرض دَ تا سره دَ زیست دے اشنا!
څهٔ؟ محبت کهٔ قومیت کؤمه

•

اُودهٔ بانهٔ ئې څهٔ راؤلړزؤل
لهٔ خَوَرو زلفو شکایت کؤمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ کوم سبا اَو پهٔ بېګا کېنبې اُوېره شوی نهٔ یُو
ستا دَ وعدې غُندې خو ښه ده! کچه شوی نهٔ یُو
ستا دِ هر یاد سره تر عُمره مو یاری پالّلې
خپله تپه کېنبې لکه ستا بې پته شوی نهٔ یُو
ستا دَ نظر دَ پلوشو لهٔ متازَیه توبه!
ښه ده ذره غُندې چې مونږ بې ډکه شوی نهٔ یُو
ساقي ګُل فامه! بېرته راشه اَو کاسې ډکې کړه
تا ته دا چا وې؟ چې توبو نه توبه شوی نهٔ یُو
ستا دَ څو اوښکو پهٔ ترمکه به راژوندی شو اشنا!
څو پهٔ باران دَ بهارونو تازه شوی نهٔ یُو
هسې به تل دَ وخت دَ ناوې لهٔ مخ اَخلُو پلَو
څو دَ اجل دَ درندې چې لُقمه شوی نهٔ یُو
دا خو اتل ده چې به مُومُو لهٔ جانانه وصال
مونږ لهٔ پخوا چرې دَ ځان پهٔ زېرمه شوی نهٔ یُو

شیرینه یاره! دَ مرام لَیلا به نهٔ شي پخلا
څو پهٔ انګن کېنبې دَ حجرې چې جرګه شوی نهٔ یُو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږه سا به مې پۀ سا شي
کۀ اشنا مې خوا پۀ خوا شي
چې دې لاندې تر قدم شو
پۀ جهان به سربالا شي
خلک جوړ به لړغوني وے
کۀ پۀ دم اَو پۀ دوا شي
زۀ اَو تۀ سره فريق يُو
فَيصله به مو پۀ چا شي
ساقي! وار کښې خطا نۀ شې
چې مستان دې وارخطا شي
لۀ دې هسې لا چارِيَه
هره چاره ناويسا شي
دَ سفر توښنه هُم دا ده
چې دوه سترګې دې بينا شي
زما سترګو وَته کسه
چې خپل عکس درته ګويا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ هوا دَ وخت تکیٔه ده
نهٔ پهٔ ما شی، نهٔ پهٔ تا شی
اَزاله مې دَ زړهٔ وکړه
چې خبره خو صفا شی
لېونے دَ مینې څهٔ زده
چې روا، کهٔ ناروا شی
تاوده وینه دَ ځوانۍ وی
ابتدا کښې، انتها شی
تورې زُلفې ګُورې ستایَم
رفعه، دفعه به بلا شی

شیرین یاره! وار دَ چا دے؟
دَ بانهٔ غشی ادا شی

۲۰۰۲-۱۱-۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

رضا پېښه دَ تقدير شي
نۀ ترکيب اَو نۀ تدبير شي
دَ روزګار لۀ دامه ووځي
دَ زلفانو چې اسير شي
پۀ روزګار کښې ږی مَترُوکه
پۀ ياری کښې ناګزير شي
لۀ فلکه خپلې بَرْخې
څوک امير اَو څوک فقير شي
دَ وختونو لۀ پېرزويه
څوک اتڼ اَو څوک پۀ وير شي
چې دَ خيال ثانګونه مات وی
نو به څنګه هواګير شي
دَ بانۀ پۀ تبرۀ ځُوکو
دَ مئېن دَ سينې څير شي

مړاوې سترګې دَ يار وينی
شيرين يار ځکه دلګير شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په چم کښې بې آرزي ده
زمونږ ډېره بې وسي ده
د اُمېد د هر يو ګل مې
په درون سينه زخمي ده
په مثال د اورکي مو
په خپل سر راهنمائي ده
ستا د سترګو و شوخي ته
څۀ مستي، څۀ بې خودي ده
څۀ بې سره زمانې ته
خودسري او سرلوړي ده
چې دې نۀ ؤرسي فهم
"چُپه خله کښې بهتري ده"

دا بيان مې وزن دار دے
د مفهوم ئې رواني ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرته دے همرا زما لۀ خوا تلے
ځم پسې کۀ هر لورې اشنا تلے
ښکلے مې دَ ښنګ نه پۀ خندا تلے
هاغه دے - - -! بیا زړۀ جوړې زما تلے
خلې ته دَ آجل ئې کله زۀ پرېږدم
زړۀ لکه ماشوم رانه پۀ غلا تلے
ما وې عقل، فکر مې تا وړے دے
لا صبر، سکون پرې نه سبوا تلے
هرې حادثې ته چې تېتر نبوی
هغه هُم دَ ښکلو پۀ ادا تلے
څوک چې پۀ نوا دَ وخت شنوا نۀ شی
ستا لۀ دره هُم نو بې نوا تلے
شپو نه مې دَ ژوند؛ خوبونه تلی دی
داسې ئې دَ زلفو پۀ سودا تلے

بَلې پۀ مزار ئې دَ یاد شمعې ږدم
ما نه مې ارمان ډېر پۀ ژړا تلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تۀ کۀ پۀ لر او کۀ پۀ بَر اوسېږې
یاره! زما دَ زړۀ پۀ سر اوسېږې
تۀ پۀ بولان کۀ پۀ خیبر اوسېږې
لۀ ما به ولې ناخبر اوسېږې
دَ تور کاکل حقدار به ؤنۀ ګرځې
څوئې لَمن کښې دَ تور غر اوسېږې
وایه! دَ زلفو او دَ مخ دې قسم!
پۀ روز و شب کۀ مې خبر اوسېږې
دَ اننګو تر څوکو راغله سُرخی
وائی: لۀ ما به پۀ خطر اوسېږې

دَ هوسی سترګو لۀ زمری نظره
شیرینه یاره! ډېر اوتر اوسېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ تر څنګه مې شباب دے
خو پهٔ ترخ کښې مې کتاب دے
دا انجام ستا دَ عتاب دے
چې اغاز زما دَ تاب دے
سیند دَ اوښکو کښې مې ډوبند
یو ګوهر، مګر نایاب دے
دغه ستا دَ سترګو اوښکې
دا هُم سیند، خو بې پایاب دے
ستا تر هسې رنې اوښکې
کهٔ ګوهر دے، خو کریاب دے
ستا دَ زلفو پهٔ سودا کښې
وِرک دَ شپو نه زما خواب دے
ستا تر غږ سارینده هیڅه
هُم دا هسې چنګ، رباب دے

شیرین یار دې پرې هُم زړه کړه
څهٔ حساب دے، څهٔ کتاب دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو کهٔ یو مو پهٔ لار زغَل دے
خو نظر مو سره بیَل دے
یَو یَو خاپ دَ تېر کاروان وو
ما پرې ایښے باندې پَل دے
دَ ښکلا "مرد مېدان" دے
هر یو خیال زما اَتَل دے
زړهٔ کهٔ لوی لهٔ یوې خولې کړې
ښهٔ دَ زړهٔ پُوره بَدل دے
دَ کاکل شړی به سر کا
زما فکر کله شل دے؟
چې زهٔ ستا شم، تهٔ زما شې!
دَ هر سوال هُم دا یو حَل دے

شیرین یار ته به پخلا شي
دغه امر اوس اټل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمارت دَ مال او سر پکښې معدوم دے
مونږ ګټلے پۀ دا ښار کښې بلا نوم دے
دَ ښائست ئې پۀ حلقه کښې څومره دُهوم دے
بیا پۀ حال دَ لېونیانو څوک معلوم دے
ما خو کړې لۀ آزله ستا ثنا ده
ما به کله پۀ تا یاد کا؛ طالع شُوم دے
کا لۀ ښکلو دَ وفا آو دیدن طمع
کتېوری لۀ زاڼو غواړی؛ زړۀ ماشوم دے
سپېلنی غُندې لوګے ئې لۀ وعدو شم
ډېر دَ پیو ئې رخسار دی، پۀ خلۀ اُوم دے
هر سحر مې ستا پۀ مخ باندې محیط دے
هر ماښام مې ستا کاکل څخه موسُوم دے

پۀ تولی کښې دَ همزولو داسې وایی
شیرین یار مې لېونے دے، ډېر معصوم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ نیؤلے ستا دَ مینې پۀ قصور یم
سر دَ دار باندې ختلے یم منصور یم
دَ جنت حُورې دې واړه لاس پۀ نام کا
سربازانو ته حلقه کښې پۀ ظهور یم
داسې مۀ وایه! چې تۀ به لۀ ما هېر شې
کۀ لۀ تا پۀ بل دیار یم ښېنی دُور یم
هلته سوے دې حُرمت دے تندرونو
دلته زۀ هسې بې آبه یم، بې نُور یم
ښۀ سامان دې دَ "سر ښې" هر څو ما کړۀ
ولې بیا دې هُم حلقه کښې نامنظور یم
شامدام لۀ جفاکارو پامالېږې
ښۀ آګاه پۀ سر اَو مخ دې دَ دستور یم

کۀ دَ یار پۀ نوم مې وژنی؛ تور ئې اخلم
لۀ دې اخوا شیرین یاره! "بې قصور" یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلے یار پهٔ مئېن زړهٔ مې خبر کوم دے
دَ شته مَنو پهٔ خوارانو نظر کوم دے
چې شوخي دَ پَيمانو ده پسې وړکه
دَ شفق دَ سُرخۍ ډک مازيګر کوم دے
دواړه لاسه مې ورکړې دی ګرېوان کښې
اوس دَ ګُل دَ خنداګانو سحر کوم دے
هر پرواز دَ بلندۍ ته مې زړهٔ کېږی
خو دا توان مې پهٔ غوخ شوی وزر کوم دے
ډېر غمونو سر تر پايه کوره کړے
زما نهٔ زده چې لَر چرته دے بَر کوم دے
زړهٔ به څهٔ دَ منصفانو پهٔ در يوسم
دلته تول نو دَ انصاف برابر کوم دے

شيرين يارهٔ! دَ دې وخت لَيلا هُم ستا ده
خو زور متهو کښې او ګُتو کښې زَر؛ کوم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمانونه سبزه زار دے
اُمېدونه نوبهار دے
دَ وخت زُول پهٔ کومه راوړم
خَیر دے! دې خوا مې هُم کار دے
رسۍ زلفو ئې کار ؤکړهٔ
اوس دَ غشو بانو وار دے
ستا کاکل پهٔ سر ختلے
زما هُم پهٔ سر دستار دے
لکه زلفې دې اُوږدې دی
زما هومره انتظار دے
لکه زلفې دې خوَرې دی
دَ خیال هسې انتشار دے
وایه! اوس نو یاری څهٔ ده؟
یو غَرض، یو کاروبار دے

شیرین یاره! یار بخیل دے
یا نصیب زمونږه خوار دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو لۀ زلفو دې شبخون دے
بل لۀ ستر‌ګو دې ساتون دے
زور پۀ لاس او دنيادار شي
مُسَلم هغه مجنون دے
جرس خپله سينه سره کړه
پاسه پورته شه! پاڅون دے
ستا پۀ ذکر، ستا پۀ فکر
سر مې اېښے پۀ زنګون دے
ستا پۀ ستر‌ګو کښې ځلېږی
زما هسې ځيګرخون دے
پۀ مخ اوښکې بوړکی دی
هُم تناکې مې لړمون دے
ستا پۀ در چې تمامېږی
پۀ دا لارو زمونږ يُون دے

پۀ پُښتنه به مې راشی
شيرين يار خو مې پښتون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې نه چې بې تالاش او بې تدبير يم
خو بس دا چې زهٔ کړلے خپل تقدير يم
هومره مخ به دَ هوا ګوزار ته نيسم
څو مې دم دَ وزر شته دے هواګير يم
دَ سينې کچکول مې ډک لهٔ ملغلرو
زهٔ پهٔ غُنبته لهٔ چا نهٔ يم څو فقير يم
خدایْ راکړے ډېر دولت دَ قناعت دے
زهٔ پهٔ دا لهٔ بادشاهانو زيات امير يم
لکه يار چې مې دَ زړهٔ دَ رنځ دوا ده
داسې زهٔ ئې هُم "سر ښې" له اکسير يم
پهٔ ټولې دَ سهيليو کښې "خلهٔ راکړې"
پهٔ حلقه کښې دَ همځولو بې نظير يم
بې لهٔ ما به وی دَ ښکلو خوا نيمګړې
دَ شملې غُندې پټکی له ناګزير يم

ستا دَ زلفو ياد مې نهٔ پرېږدی وَ خوب ته
لا تر هاغه به شوګير يم څو اسير يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

 څوک به سپوږمۍ وته هُم ئې قريب نۀ کا
خدای دې څوک پۀ دې وطن کښې غريب نۀ کا

تا پۀ تبغ دَ نظر هغه ادا کړے
چې دارُو مې پۀ يو ښار کښې طبيب نۀ کا

چې دې "وار" راغلے نۀ وی؛ "وار ئې تېر شی"
څوک دې طمع لۀ يو داسې نصيب نۀ کا

زۀ او يار دومره قريب يُو چې يَو تن شُو
پۀ دا څۀ شی؛ اعتراف کۀ رقيب نۀ کا

خَمې ورو‌څې، لک بانړۀ اَو تاوې زلفې
هسې مړ يم؛ يار دې دومره ترکيب نۀ کا

شيرين يار دې ډېر آداب دَ ادب پالی
اعتراض وربانډې څکه اديب نۀ کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چخښې شوے چې دَ پښتو لاندې دستور دے
هر سړے دَ قلمرو ځني مفرور دے
مُنصفان کۀ هر څۀ وکا؛ لاس پۀ خلۀ کا
دَ انصاف غُښتنه هُم دلته قصور دے
دَ دې دهر محرومان دی څو به شمارم
کوم کسبی دے، کۀ دهقان اَو کۀ مزدور دے
دَ ظالم ذَ عمر هم درازی غواړی
هر مظلوم زما دَ ښار څومره مجبور دے
څۀ به وايم کۀ پۀ دم اَو دوا روغ شی؟
لۀ دې رنځه چې جوړ شوے اوس ناسور دے
لاعلاجه چې هرکله درد دَ غابښ شی
اخستلے هر طبيب پسې آمبور دے

پۀ مَيدان کښې دَ عمل اوسی بې تُورې
شيرين ياره! هر سړے پۀ خلۀ باتُور دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بُلبل خوږه نوا یم
کهٔ مي آوري ستا ثنا یم
سر دَ دار باندي دي ستایم
غُـټي ژبي نه ګویا یم
لهٔ پېرزو دي ناآشنا یم
ستا یو هغه رنګ اشنا یم
دَ طاقت پهٔ زېرمه نهٔ یم
چي دَ زړونو شهنشا یم
دَ زمان پهٔ ګُـتو پوهه
اګاهو لهٔ وخت پَیدا یم
هر سبا، بېګا مي تهٔ ئي
تمام عمر لره ستا یم
دا دي چاره او پېشه ده
کهٔ نېؤلے دي هُم دا یم

شیرین یاره! سوال خو دا دے؟
چي پهٔ څهٔ خطا سزا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښنګ سَره سَره غرمه
چرته ده تاوُده غرمه
زۀ یو لېونے مئین
خوښ یمه پۀ سُره غرمه
ستا دَ بانۀ سپوری ته
بیا کوی دَمه غرمه
ستا پۀ تیارۀ زلفو کښې
ما ته لکه شپه غرمه
ځار دَ مړۀ کاتۀ نه دې
څومره شوه اُوده غرمه
مخ دې لکه سُور شو چې
بیا خولَه خولَه غرمه

ستا لۀ شیرین یاره زده
ښنګ شو لولپه غرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ پۀ سترګو دَ شعور هسې بینا یم
اوس پخپله خپل نظر لره ړنا یم

ستا جنون کښې لۀ مجنون تلے پۀ هُورته
تۀ دروغ هرګوره مۀ ګڼه ربښتیا یم

تۀ نظر کښې دې لَرې دَ زړۀ رازونه
زۀ هم تل دَ خپلو سترګو نه ګویا یم

زۀ مئین یم اَو روزګار لرم دَ مینې
نور به څۀ وایم چې هاغه یم اَو دا یم

انتشار منې دَ زړۀ لا هومره زیاتیږی
خورو زلفو ئې زۀ وُړے پۀ سودا یم

یار دې خپل مرؤرتوب لۀ مَیَنځه یوسی
شیرین یاره! زۀ پۀ خپله خلۀ پخلا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

روح مې کومې بلا وړے دے هر چا زړه
په دې ښار کښې هر دانا او نا دانا زړه
مینه هغه رنګ له کار دے؛ خوامخوا زړه
هم بادشاه دَ زمانې او هُم ګدا زړه
پس قدمې له پېش قدمې وی بلا ګرانه
داسې مهٔ ګڼه! چې بېرته تلهٔ اوس ما زړه
تهٔ ښېبوه دَ خشم ؤکړې، زهٔ دَ مینې
خپل خپل کار دے؛ دَ تا هاغه، زما دا زړه
لېونې خو په زورنو لا ورانېږی
سر دَ دار باندې مو ترپې هُم نخا زړه
دا خو ستا غمونو نهٔ يم زهٔ پرېښوولے
ګڼې ډېره مې خندا او مشغولا زړه

په يو تېکی کښې دوه تورې نهٔ ځايېږی
شيرين ياره! چې انا زړه؛ څهٔ اشنا زړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمعیت مې خور کاکل دَ لَېلا یوسی
لکه خوب پۀ شپه کښې؛ توره بلا یوسی
زړۀ پۀ دواړه لاسه نېوم؛ دَم پرې چُف کړم
خدای زده؟ ښکلے ئې پۀ کوم هُنر بیا یوسی
عشقه! ما هُم هسې تېر لۀ خندو خار کړه
لامبوزنی مل اُبو کښې پۀ شا یوسی
دَ یعقوب غُندې مې زړۀ وَ ته غم پرېوت
دا یوسف به مې دَ سترګو رڼا یوسی
دا منمه: حې پُرسان له به یار راشی
عزرائیل چې زما روح پۀ سما یوسی
بیا دَ قبر پۀ خزو مې اوښکې توی کړه
دَ زړۀ خیرے به دې ډېره ژړا یوسی
خلقو وې به: اجل مَل ئې دَ نظر دے
ما ګڼله کله؟ سترګې به ما یوسی
عقل خام شی،. ادراک شل او فهم ړوند شی
ځان قضا له ګڼې څوک؟ پۀ رضا یوسی

شیرین یار! به دې دَ خدای پۀ در کښې غواړی
تقاضې کۀ دې هر څو دَ دُنیا یوسی

(c) ketabton.com: The Digital Library

استقبال ئې لاس پهٔ نام دَ خط رقم ته
خدایْ دې راولې دا یار زما حرم ته
نرګس چشمه، لاله رُخه، یاسمین بُویه
پسرلی ئې هُم غوړېږی هر قدم ته
دَ زړهٔ زخم دَ مودو وو؛ جوړ ناسُور شو
اوښکې پاکې کړه! ضرور اوس څهٔ مرهم ته
تل روانې ترې چینې دَ سترګو ډکې
یم حَیران دَ جل وهلې سینې زَیَم ته
هغه سترګې چې دا ستا پهٔ درد لوندې شی
دَ حیات اُبهٔ هُم نهٔ رسی دې نم ته
ډېر یقین راته خپل یار مې زړهٔ نشین کړهٔ
پسې نهٔ ځم ځکه دیر او یا حرم ته
دَ معروض پهٔ پړدو سُر به ئې هر تار شی
غوږ کهٔ ږنبوی مطرب مې زیر او بم ته

شیرین یاره! چې هُم درد آو هُم دوا زْده
دغه هسې ژبه ورکړه خپل قلم ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویښ ادراک لهٔ تغافله رابېدار کړم
بینا فِهم خپل مرام وَ ته پهٔ لاز کړم

پښتون فکر اواره پهٔ خند و خار کړم
روڼ نظر رڼا رڼا لکه انوار کړم

دَ بې باکه غیرتی جنون لهٔ زوره
زهٔ تېپه دَ خپلواکۍ پهٔ سر دَ دار کړم

دَ مانۍ ښښتن شو غل مې دَ ګوډیکو
ډېر دَ وخت پهٔ نوی جبر آه و زار کړم

اوس کهٔ ما وَ ته حاصل شی دَ یار وصل
یو ساعت به دَ جنت پهٔ عمر شمار کړم

دا چې ګرځمه بې یاره، بې دیاره
شیرین یاره! څهٔ پهٔ زیست، څهٔ پهٔ روزګار کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دا يو هسې انتشار وژاړم
يا دې دا اوږد انتظار وژاړم
هغه خندا چې دې تار تار وژاړم
لکه بلبل په آه و زار وژاړم
زه يو بې وسه د نړۍ غمکسار
غم مې د يار که د ديار وژاړم
د يار د ختهو، لوټو وران کورکے
دنګه مانۍ څه د اغيار وژاړم
لکه جرس هم زړه مې ډېر وغواړي
تېر وهم په لويه لار وژاړم
تنکۍ غوټۍ مې تندرونو يوړې
اوس څه آمد د نوبهار وژاړم

د خپل شهيد ارمان په قبر باندې
بلوم شمعې بې اختيار وژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تغافل دې دومره زيات شو
چې دَ اوبنکې هُم زړهٔ مات شو
مونږ هغه ليمهٔ پهٔ لاره
ورک نظر دَ التفات شو
پهٔ جامه دَ پسرلی کښې
خزان شامدام رامات شو
ما هُم خيال دَ غزنوی کړهٔ
ستا وجود چې سومنات شو
پهٔ زخمونو دَ احساس کښې
دَ نوونو هُم بهتات شو
دَ بنکلا صاحب نصابه
بس کهٔ ياد دې لږ زکات شو
دَ زړهٔ زنځے مې لوګے کړهٔ
دَ بارخو نظر دې مات شو

هسې رنګ شيرين بيان دے
چا ته قند او چا ته شات شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماضي باندې خپل حال ږدي
بنهٔ بُنیاد دَ استقبال ږدي

پهٔ سپین مخ چې سیاه خال ږدي
خدای زده بیا ئې پهٔ څهٔ خیال ږدي

بدبختي یو داسې پېښنه
درته کښېږه هر کمال ږدي

نهٔ جلوه دَ بام دَ سر نه
نهٔ هُم زنه پهٔ دېوال ږدي

نهٔ ښکاره دَ تمبو وُت نه
نهٔ لهٔ سره ښکته شال ږدي

شیرین یار! لهٔ هر څهٔ تېر دے
هر یو شرط کهٔ دَ وصال ږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښهٔ يار دے کنار هسې
زما تللے قرار هسې

بيا دَ زړهٔ اضطرار هسې
سيند دَ سترګو چيکار هسې

لکه اوس خوار و زار هسې
کله نهٔ وُم پهٔ دار هسې

کله دام او کله تال وی
لا دَ زلفو ئې تار هسې

لهٔ • دې ښکلې همکاريه
دا اغيار مې شی يار هسې

وخته! زُول کهٔ دې بل راشی
زَما هر خوا ته کار هسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړۀ کاتۀ نه دي لوګے شم
مونږه واړه بیمار هسي

ساقي ځار دي لۀ بادي شم
خو وار تېر شي پۀ وار هسي

ستا دَ مخ وَ آبادۍ ته
دا ګُلشن او بهار هسي

ستا دَ سترګو پَیمانې ته
دا مقدار او معیار هسي

پۀ ملاتړ ئې داده وُسه
شیرین یار دي پکار هسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کۀ دې خلۀ زما په خلۀ شي
نۀ به "تۀ" او نۀ به "زۀ" شي
په ادغام چې دې بانۀ شي
څۀ خاتۀ، څۀ پرېواتۀ شي
زما زړۀ اُبۀ اُبۀ شي
دَ تا کسې خو مارۀ شي
دَ نُمرمخو تېکاوُ چرته
دَ راتلۀ سره ئې تلۀ شي
لب ئې باندې په صُهبا دی
لا چې مل ئې سرۀ لېمۀ شي
په تکور دَ تود نظر مې
دَ احساس دردونه ښۀ شي

شیرین یاره! سترې خیال مې
په چاپه غنو اودۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا نیولې خپل ډګر دے
ما ساتلې خپل سنګر دے

ښئه پرچار د سر لوړی دي
خو که پاتې د چا سر دے

ستا هر یاد زما سره دے
ستا هر غم زما په سر دے

غشی باندې په لیندو کړه
ما نیولې خپل تتر دے

ته نقطه یو د پښتو شه
ژوند دي ګوره! ستا چکر دے

دا غزل مفهوم درآزه
په خپل بحر مختصر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

للمه، دشته، سم او غر پیکه پیکه دے
نن دَ کلي هر منظر پیکه پیکه دے
یا زمونږه خپل نظر پیکه پیکه دے
یا دَ ورځې مازیګر پیکه پیکه دے
خدایه! ورک کړې لهٔ اسمانه تندرونه
خوف نه سپورے مو دَ سر پیکه پیکه دے
ما وې: راغے ترې قاصد؛ خو څهٔ به وایي
دهٔ وې: چُپ شه! هر خبر پیکه پیکه دے
بیا وَهلے پهٔ ګُلشن ئې چا شبخون دے
دَ بلبل دَ شپو سحر پیکه پیکه دے
نهٔ ساقي شته، نهٔ سپوږمۍ دَ څوارلسمې
چې رونق دَ بام او در پیکه پیکه دے
نهٔ ئې جالې پهٔ څړې کښې دَ بازونو
نهٔ ئې بار، سایه؛ شجر پیکه پیکه دے

غُټې نهٔ سپړي ګرېوان چې شیرین یاره!
پهٔ درون ئې زړهٔ، ځیګر پیکه پیکه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر کۀ منزل ته مو مزل ؤنۀ کړۀ
ښه ده دَ بل پۀ خپو مو زغل ؤنۀ کړۀ

پۀ خنډ و خار آو سرۀ اورونو لاړم
تا وې: دَ تګ دې لا تکل ؤنۀ کړۀ

زړۀ مې ډاډه کړۀ پۀ ساد سیوری دَ ځان
بل مې پۀ لاره باندې مَل ؤنۀ کړۀ

څو چې پرون نه مې پُښتلی نۀ دی
ما دَ سبا هومره اټکل ؤنۀ کړۀ

هُم شؤمه وِرک هُم دې پۀ سترګو کښې یم
دا دې یو هسې رنګ له چَل ؤنۀ کړۀ؟

څو غزالې سترګې راوانۀ روې
مونږه سامان دَ خپل غزل ؤنۀ کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین جبین وَ ته ئې رام "ماهِ تمام" بیا
سرو لبانو ته صُهبا ئې پهٔ سلام بیا
څَنګ ته راغے سرهٔ لېمهٔ هسې ګُلفام بیا
دَ ساقی لهٔ ګُتو پرېوتو ډک جام بیا
سرهٔ او شنهٔ دَ مخ ئې راوستو هنګام بیا
اولاړ چُپه خلهٔ سپرلے پهٔ احترام بیا
وخت او بخت به پهٔ ما وُکړی ډېر انعام بیا
کهٔ مې نن دَ خپل پرون شو هم کلام بیا
ما وې: شپې له به تسخیر دَ زلفو کاندم
دې وې: شل دې شو ادراک اَو فکر خام بیا
اوږدې زلفې، نیغ بانړهٔ اَو کږې وروځې
زما مرګ له ئې ښهٔ کړے اهتمام بیا
چې لهٔ آله، سر او ماله پسې تېر شی
هغه څهٔ کوی اشنا پهٔ ننګ او نام بیا

شیرین یار چې دې بیان هسې دراز کړهٔ
دَ اوږدو زلفو مېړمن کوی قیام بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندې و خار دے، کند کپر دے
دَ عشق لار ده، سخت سفر دے
زیست روزګار مې کور و کر دے
پنډ دَ غم دې راپهٔ سر دے
روز و شب مې ناخبر دے
څهٔ شوقدر څهٔ اختر دے
تورې سترګې، ګُورې زلفې
څهٔ جادو دے څهٔ منتر دے
پهٔ ببګا دَ ژوند به راشی
دغه لوظ ئې مُعتبر دے
پهٔ بارخو ئې خُوَلې راغلې
چې حِدت مې دَ نظر دے
ما ئې سپورے هُم پهٔ تا کړهٔ
کم چې سور مې دَ ځادر دے

شیرین یاره! زړهٔ دې ژاړه
څو دا هسې رنګ دلبر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا پهٔ عشق کښې چې بدنام دے
هر هغهٔ ته مې سلام دے

ستا زيرک نظر ته خام دے
کهٔ مې فکر دے، کهٔ پام دے

هر يو رند چې ورته رام دے
دَ ساقي پهٔ لاس کښې جام دے

ساقي جام لهٔ لاسه ورکړهٔ
دَ سرو سترګو دې هنګام دے

ستا دَ سترګو آئينه کښې
ما ليدلے خپل انجام دے

دَ خورو زلفو سودا کښې
خوب ارام پهٔ ما حرام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې لهٔ مینې بهره مند شي
غم ئې څهٔ دَ ننګ او نام دے

مخ ئې دومره ډېر ښته من شو
چې سپرلے ئې هُم غلام دے

زلفې سپېره، لېمهٔ ډک کړه!
دَ سیند غاړه ده، مابنام دے

زهٔ ئې زیات لهٔ دُعا آخلم
ستا پهٔ لبو کهٔ دُشنام دے

مړی څهٔ کا بیا پهٔ اوښکو
یاره راشه! اوس ایام دے

شیرین یار دې یو مجنون دے
کهٔ شهره دے، کهٔ گُمنام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ خپل ځان وَ ته پهٔ ښُنګ یم
نهٔ بل چا وَ ته پهٔ رنګ یم
یو مئېن پهٔ نام او ننګ یم
بل دې در کښې ناست ملنګ یم
زهٔ خوشحال یم دَ خپل دوٕر
زور ته مخ دَ یو اورنګ یم
لېونتوب مې بدرګه دے
نور بې تېغه، بې تفنګ یم
کله عقل ته پهٔ خَشم
کله زړهٔ سره پهٔ جنګ یم
تهٔ کهٔ ؤسوې هسې شمع
زهٔ ایرې لکه پتنګ یم
پهٔ خپل ځان هزار داستانه
سارینده اَو نهٔ پهٔ چنګ یم

شیرین یاره! جورِ پاښُون دے
دَ یار ښنګ ته پهٔ غُرځنګ یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو چې په شپه دې اوربل خور نۀ شي
هومره به زړۀ زما په کور نۀ شي
څو تود نظر دې په دا لور نۀ شي
درد دَ احساس به مې تکور نۀ شي
هومره به مړ دَ اوربل اور نۀ شي
څو دې سپين مخ په لوګو تور نۀ شي
بيا لۀ زلفانو څړيه مۀ جوړوه
دَ پښتنو تر بله کور نۀ شي
دَ مخ په خال دې زلفې ؤغوړوه
پورې په سپينه لمن تور نۀ شي
ما به هُم ما هسې په زړۀ کښې لرې
کلي دَ چا سره په زور نۀ شي

څو شيرين ياره! څيګرخُون مې لرم
رخسار دَ ګُل به رانه سپور نۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بنائستونو دَ منظر خبرې
غواړم دَ يار دَ بام او در خبرې
دَ مخ اَو سترګو دَ اثر خبرې
کوه سحر اَو مازيګر خبرې
ساقي، باده اَو دَ سيند غاړه، ماښام
واعظه! وکړه مختصر خبرې
زما حسين اَو دلنشين دلبره!
نۀ کا خوند داسې پۀ بهر خبرې
دَ غمازانو، بدخواهانو پۀ خلۀ
مدام زما اَو ستا پۀ سر خبرې
څو بل مشال دَ شعور نۀ وي پۀ لاس
بيا پۀ دا شپه؛ څنګ دَ سفر خبرې؟

دا شيرين يار وو چې در يادې ئې کړې
ستا دَ کالۀ اَو دَ تبر خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا کهٔ وُرک دي خُوږ نظر کړهٔ
ما هُم پټ دَ زړهٔ پرهر کړهٔ
تا نکهتِ دَ زلفو وَرکړهٔ
سحر ناز دَ باد په سر کړهٔ
څهٔ بانهٔ دي لر او بر کړهٔ
پهٔ زلزل دي سم او غر کړهٔ
دومره "غل دَ غرض" څوک دے؟
چې ئې لُوټ دَ شپې سحر کړهٔ
خیال مې هیڅ نهٔ دے بدپامه
څو لهٔ پامه دي بهر کړهٔ
سپیني خلې نه دي قُربان! خو
ناخبر دي هُم خبر کړهٔ

شیرین یار لهٔ خدایه سوال کا
کهٔ ستا لوظ ئې مُعتبر کړهٔ

۲۰۰۲_۱۱_۲۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر يو خيال چې مې حَسين دے
لاله فام مې زړهٔ نشين دے
نرګس چشمه، ياسمين بُويه
ملک خُويه، ماه جبين دے
غاړه لکه، سر فلکه
وياړ دَ واړه سرزمين دے
يو ئې وَصل بل ئې مينه
کهٔ روزګار دے کهٔ مو دين دے
هر يو غم ئې نازپرور دے
هر يو ياد ئې ګُل ورين دے
هر مئېن دې بايَد زړه وی
څهٔ ئې قدر، څهٔ توهين دے
بام او در دَ يار دَ کلې
دَ رازونو مو آمين دے

شيرين يار داسې بيان کړهٔ
چې هُم قند دے، هُم ګبين دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ شوخو سترگو مست نظر خوربړی
څکه سُرخي پۀ مازيګر خوربړی

ساقي راغلے، هُم سپوږمي ده تمام
رونق زمونږ پۀ بام او در خوربړی

يو چې خواني؛ بله باده پۀ ګردش
واعظه! خود به دې دفتر خوربړی

غُتړه جبين خو دې راؤسپره لږ
ګرېوان مې څيرې دے سحر خوربړی

همه رنګونه نستا دَ مخ دَ جمال
زمونږ دَ کلي پۀ منظر خوربړی

کله به وی: چې انګازې دَ وصال
کوبتړه، کابل آو پۀ خَيبر خوربړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې راپېښه جُدائي ده
زما تللې بينائي ده
لۀ عالمه بېګانه شوم
ستا يو هسې اشنائي ده
ستا پۀ کلي ستا پۀ چم کښې
ځان ځانى ده، تنهائي ده
ستا دَ حُسن اجزا ځېنې
خو کاکل ئې اکائي ده
ستا لۀ ګُورو، خُورو زلفو
توره شپه هُم سودائي ده
ستا دَ زلفو لۀ زنځيره
ناممکنه رهائي ده
"چا لۀ زلفو برے ؤموند"!
دا خبره هوائي ده

مينه څۀ ده شيرين ياره!
پۀ عالم کښې رسوائي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ اهونو کۀ طوفان دے
نو دَ اوښکو هُم باران دے
پۀ شبخون دَ شهابونو
لمبه شوے مې بُستان دے
یا نالې دی دَ بُلبُلو
یا افغان سر پۀ فغان دے
"روز و شب" مې مخ آو زلفې
څۀ زمان دے څۀ مکان دے
بیا دَ خیال پۀ ائینه کښې
ستا تصویر تا ته حېران دے
کۀ دې سُود چرې مقصود وی
واوړه! مینه کار دَ زیان دے
وخت ده چا ته پښنه نېؤلې
ځی پۀ مخه تل روان دے

توره شپه به سپین سحر شی
دغه چغه مې اذان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنهائی ده، ځان ځانی ده
خومره ډېره ویرانی ده

دَ وطن هره کوڅه کښې
څۀ دَ وینې ارزانی ده

دَ اقدارو قدر نیشته
چې دَ زَر آو زور خانی ده

نۀ دلیل، نۀ حواله شته
زورګیری ده، من مانی ده

دَ هر مخ پۀ ائینه کښې
نور څۀ نیشته حَېرانی ده

یو دُنیا دَ مئېن زړۀ کښې
شیرین یاره! وَدانی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ شونډې کۀ دې پاڼې دَ ګُلاب دی
خط دَ مخ دې لکه توری دَ کتاب دی

ستا دَ سترګو دَ صدف تر ږنې اوښکې
دا ګوهر پۀ تَل دَ آب همه بې آب دی

هَسکې غاړې ته دې هېڅه صُراحی ده
سُتر قامت وَ ته دې سروې څۀ حساب دی

پۀ ګُفتار کښې نغمه زاره، وزن داره
بلبلان دې هر يو غږ لره بې تاب دی

خَمې وَروځې، لک بانۀ دې؛ ليندې، غشی
چې سينې دَ مئينانو پۀ خُواب دی

بارانونه پرې دَ اوښکو بلا ووری
ارمانونه دَ زړۀ سيمه کښې شاداب دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مَست خراب دي چې دَ سترګو په صهبا دے
هغه کله په صواب او په خطا دے
تورې زلفې دې حاوی په ګوره شپه دی
سپین جبین دې مُقدم په رونړ سبا دے
هغه سترګې چې تر زلفو نیم کَښو شوې
مازیګر مې اوس نیمګړے، نیمه خوا دے
چې مې ووژنې او غېږه پس ته راکا
زما برخه چې قاتل مې مسیحا دے
دَ یار یاد چې دَ مشال هسې بلېږی
ډېره ښه ده چې همرا مې رهنما دے
لاعلاجه رنځ دَ مینې کهٔ بالهٔ شی
مګر دا چې یار هُم درد دے، هُم دوا دے
دَ یو مخ دَ پاره سل مخونه کېږی
ستا دَ کلی سپے، سرے زما اشنا دے

دَ زړهٔ زخم ئې خیرلو ته ځان جوړ کړه
شیرین یار وَ ته اشنا ئې په خندا دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ زلفو پهٔ سودا مې ژوند حساب دے
ستا دَ مخ پهٔ عبارت مې جوړ نصاب دے

ستا دَ زنې تکی خال وته پسخېږی
څو نیلم کهٔ جوهری شخه نایاب دے

تر سرو شونډو، سرهٔ رخسارو دې شرمېږی
لاله ګُل دے، کهٔ غانټول او کهٔ ګُلاب دے

لکه سترګې دې پهٔ خون کښې مړنې دی
دغه هسې کوم ښکاری او کوم قصاب دے

دَ بانهٔ غشو ته واغُستوه تېکی
تمام شوے دَ ګائلو زړونو تاب دے

مخ روښې دَ کومې شپې وه شیرین یاره!
چې وَرک کړے ئې لهٔ سترګو زما خواب دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خال پهٔ زنه، پهٔ رخسار چې لر او بر ږدی
داغ وَ ما ته پهٔ زړګی اَو پهٔ ځیګر ږدی
هېڅ یو دم مې ستا پهٔ زلفو اثر نهٔ کا
ګېښې مار هُم اخر کړښه باندې سر ږدی
ستا دَ سترګو تور جادو یم عاجز کړے
راته کېږه هر کمال اَو هر هُنر ږدی
دلداری دَ خودداری پهٔ قیمت نهٔ شی
څوک به ولې خپل پټکے بل ته پهٔ سر ږدی
هېڅ بها دَ رنې اوښکې دَ آب نښته
څوک به څهٔ ورته پهٔ قدر دُر ګوهر ږدی
ستا دَ شونډو پهٔ بدل به ئې وانخلم
څوک مې وړاندې کهٔ جامونه دَ کوثر ږدی
دَ لیلا دَ زلفو باد دے بیا رالوځے
بنجاری به پهٔ کوم ګُټ کښې اوس عنبر ږدی

دَ اشنا دَ در طواف مې پښې کړې شَلې
خدای ګواه کهٔ لا پهٔ ځایْ مې دَ نوکر ږدی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو سکوت دے، خاموشي ده
بې رُخي ده، بې ارزي ده
په مئينو سنګ باري ده
دومره زياته رسوائي ده
ستا دَ نوم په تذکره هُم
لګېدلې پابندي ده
هره لاره کښې مقتل دے
دَ سرونو ارزاني ده
په کُوڅه کُوڅه زندان دے
څۀ اسيره زندګي ده
غلامي خو ترې نه زر ده
دَ مړيانو بندګي ده

چې مئين په زر او زن شي
ترې نه پاتې سربازي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ اُلفت پۀ هر يو راز او بِنا زده دے
چې دَ سترګو پۀ رموز او حيا زده دے

پۀ اغاز دَ کوم سبا ښنګه بيا زده دے
پۀ انجام دَ هر پرون ئې چې نازده دے

هغه کله محبت او اشنا زده دے
چې هر چرې پۀ خپل ځان او انا زده دے

ستا تسبې دې شېخه! تا ته مبارک وی
زما کله کوم يو کار دَ ريا زده دے

زړۀ مې بند پۀ هره غُټه شو دَ زلفو
څۀ دا هسې تور جادو دَ لَېلا زده دے

شيرين يار پرېنه مُشکی خالونه پېری
ډېر دَ اوښکو پښتنو پۀ بها زده دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دَ ښکلو ټِکانه ده
نو دَ زړونو استانه ده
ستا دَ سترګو لهٔ نظره
داغ مې زړهٔ ته نذرانه ده
نهٔ زهٔ درشم، نهٔ تهٔ راشې
دغه څنګه یارانه ده
هر سبا آو هر بیګا دې
نوې نوې بهانه ده
ستا دَ سترګو پهٔ هر رَپ کښې
بیَله بیَله زمانه ده
دَ اسمان دَ تندرونو
ولې تل یو نِښانه ده

شیرین یاره! کهٔ پوهېږې
هر غزل مې ترانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاص دَ زلفو ئې زندان شی
ډېر مشکل به مو اسان شی
خور زما آه و فغان شی
څو به تېول همه افغان شی
بلبلان ئې پهٔ نارو دی
ستون بهار به تر بُستان شی
لهٔ جامې دې بَهر نهٔ شې
څو مې قتل هر ارمان شی
دَ ایفا ساعت به راوړی
وخت پهٔ ما به مهربان شی
وُرک پهٔ لارو کښې دَ زلفو
دَ فکرونو هر کاروان شی
ما ئې سترګو کښې ځان وُلید
دریغه! خپله اوس ګویان شی

اوږدو زلفو ته منسوب وی
دراز ځکه مې بیان شی

(c) ketabton.com: The Digital Library

راستنه هسې ايام شي
دَ محفل هغه هنګام شي
دَ ساقي په لاس کښې جام شي
دَ سيند غاړه کښې ماښام شي
په مضراب دَ خپل رباب ئې
دَ مطرب هُنر تمام شي
دَ سپرلي مَسته هوا کښې
رونړه شپه "ماه تمام" شي
هر اشنا وَ ته پهٔ ښنګ کښې
ښکلے ښکلے ګُل اندام شي
په نغمو او په رېلو کښې
يو اتڼ شي، جام په جام شي
يو مستي وي، بې خودي وي
دَ روزګار فِکرونه خام شي

دې جنت جنت ماحول کښې
هسې ژوند راته انعام شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ چا کله دومره ګران یم
لکه ګُل دَ بیابان یم
هر یو جبر ته اسان یم
هر یو غم ته دې ننبان یم
تل وَتلے لهٔ خپل ځان یم
لکه بوی دَ ګُل پرېشان یم
دَ کاروان خاپونه وران دی
مګر بیا هُم زهٔ روان یم
معرکه دَ محبت کښې
پهٔ خپل ځان باندې تاوان یم
پهٔ حساب لکه دَ مړی
نهٔ پهٔ درد نهٔ پهٔ درمان یم
هر احساس پهٔ غوږو کوڼ دے
پهٔ خپل غږ باندې پښېمان یم

دَ وخت هر ګوزار دَ پلک دے
مګر کلک لکه سندان یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سپرلے ستا دَ نظر لټوم
چي سمه، غر دَ لر او بر لټوم
ستا دَ وصال هغه خبر لټوم
کله بولان، کله خَیبر لټوم
دَ مخ او زلفو دَ نسبت په مینه
چرته سایه اَو چرته نمر لټوم
ستا دَ کاکل غُتېه مي نهٔ شوه په لاس
پسي کهٔ تړي دَ تور غر لټوم
دَ یار دَ مخ دَ سرهٔ اَو سپین په قدر
تا ته وي چا؟ چي سیم او زر لټوم
تل په دَرک دَ وړک اشنا دَ کوڅي
دَ یو ګدا هسي هر دَر لټوم
لا دَ کوم درد سترګي وَرغلي نهٔ دی
دَ زړهٔ زخمونه برابر لټوم

یو شیرین یار مي وی "هم سر" دَ عصر
پسي هر خېل اَو هر ټبر لټوم

۲۰۰۳_۳_۲۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ خپل آب باندې پوره ده
زما اوښکه پښتنه ده
ګټېه هغه يو درنه ده
چې پهٔ ځایْ باندې پرته ده
دَ تا ناز لره کاکل دے
زما وياړ لره شمله ده
دا دې شوندې هسې رېږدی
کهٔ خطا دې بَهانهٔ ده
ستا پهٔ سترګو کښې ځلېږم
خومره ښکّلې تماشه ده
څو واعظ دَ ښار حاکم دے
ښه اباده مَېکده ده
شيخ هُم ناست دَ خُم پهٔ څنګ کښې
هُم مې ګوټ دے، هُم توبه ده

څهٔ ښهٔ شعر دے شيرين ياره!
هُم غزل هُم ترانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک دې زُلفې څوک مژګان دی
پښتانهٔ راباندې ګران دی
پهٔ صدف کښې دَ لیمهٔ دې
څو ګوهر مګر دَ شان دی
ستا دَ سترګو آئینه کښې
ډېر عکسونه څو حَېران دی
اجزا نور هُم دَ ښائست ئې
څو دوه غوره تر عنوان دی
چې دَ بخت پهٔ طمع نهٔ دی
پرې وختونه مهربان دی
دا بې حِسه مړهٔ ځانونه
څهٔ پهٔ درد څهٔ پهٔ درمان دی
روز و شب ئې مخ او زلفې
پهٔ زمان څهٔ پهٔ مکان دی

دَ دې اوښکو سمندر کښې
علامې دَ غټ طوفان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ یار یاد کهٔ زورَوَر دے
غم ئې لا ترې نازپرور دے
لرې نهٔ ده چې یار راشی
کهٔ دې لرې دَ زړهٔ ور دے
ستا دَ مخ، زلفو پهٔ نوم مې
هر شوقدر آو اختر دے
ما ځاۍ کړے دَ زړهٔ کور کښې
ستا هر خېل آو هر ټبر دے
سیے دَ کلی دې وَ ما ته
لهٔ سرې پردی؛ بهتر دے
پښې مې شلې، سترګې تَپې
را پهٔ سر سترے سفر دے
چیلم مات دے، حجره ړنګه
خوشے بام دے، شاړ ئې در دے

اباد کړے پهٔ یادونو
شیرین یار دَ زړهٔ کنډر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تل زما دغه دُعا شي
ستا نظر دې مسيحا شي
خوا ئې ډکه په هوا شي
چې ئې طمع له مُلا شي
زما مينه بس په تا شي
په سامږه او که په غلا شي
زړۀ په دود دَ سپېلنی دے
ستا په حُسن به فدا شي
همدردان په نامه ډېر وی
خو يو څوک پکښې دوا شي
چې دې سترګې سمندر شوې
ځان دَ چا نه به سبوا شي
خود غرضی دَ ځنګل اور دے
په خشاک نۀ په ګيا شي

ژوند به تول تراخۀ زائل کا
شيرين يار به مې پخلا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ پهٔ دَم اَو پهٔ دُعا شي
نو خپل درد به مې دوا شي
دا سپېځلې لبونتوب مې
هم همراه هُم راهنما شي
چې زما لهٔ سترګو پريوځي
دا ګوهر دې واړه ستا شي
پهٔ وعده دَ مخ او زلفو
هُم سبا شي هُم بېګا شي
يار مې هله پښتون بولئ
کهٔ پُښتني له مې راشي
وفادار کهٔ جفاکار دے
خو بس دا چې يار زما شي
دَ زړهٔ حال به مې څرګند کا
کهٔ دا سترګې مې ګويا شي

دې خپلونو دې تپو کښې
شيرين يار به يو پَيدا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اضطراب اَو دَ سکون خبرې کېږي
دَ وصال اَو دَ بېلتون خبرې کېږي

یا دَ زلفو دَ شبخون خبرې کېږي
یا دَ سترګو دَ افسون خبرې کېږي

دَ یارانو دَ تړون خبرې کېږي
دَ پښتو اَو دَ پښتون خبرې کېږي

ځان لهٔ ځانه شي بېرون خبرې کېږي
پهٔ درون دَ زړهٔ چاوْدون خبرې کېږي

هره ژبه باندې ستا دَ مخ سُرخي شي
چې زما دَ ځیګرخون خبرې کېږي

پهٔ بېدیا اَو ابادۍ کښې تر یارانو
دَ لَیلا اَو دَ مجنون خبرې کېږي

هر بېګا لره دستور وي دَ پښو لاندې
هر سبا دَ بل قانون خبرې کېږي

شیرین یار دې "نن" زړهٔ ور دے مرکې ته
ولې دا کهٔ دَ "پرون" خبرې کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ مهتاب هسې رڼا دے زما یار
لکه آب غُندې صفا دے زما یار

چې یو درد دے، یو دوا دے زما یار
هُم قاتل هُم مسیحا دے زما یار

لکه سپوږے مې همرا دے زما یار
تل زما پهٔ اقتدا دے زما یار

دغه هومره مې تر خوا دے زما یار
هُم مې تن دے هُم مې سا دے زما یار

هغه روڼ چې پهٔ وَیڼا دے زما یار
سپین پهٔ زړهٔ باندې رښتیا دے زما یار

هَم کلام او هَم نوا دے زما یار
شیرین یاره! ښهٔ پخلا دے زما یار

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

لکه ګُل ئې نزاکت دے
لکه سروې ئې قامت دے
ښۀ ئې وَزم، ښۀ ئې شکل
چې هُم ګُل دے هُم نِکهت دے
خط او خال دَ مخ ابرو ئې
اطاعت، هُم بغاوت دے
زما روح دے زما ځان دے
هُم مفهوم، هُم عبارت دے
یو مستی ده، یو حیا ده
هُم شراب اَو هُم حُرمت دے
سربَکف ګُل دَ لاله دے
مرګ دَ ژوند ئې هَم ساعت دے
دَغه هسې دُردانې ته
دَ سَرونو څۀ قیمت دے

خیالی یار مې شیرین یاره!
مجموعه دَ هر صفت دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا یو څهٔ رنګ له نګار دے
چې مې یار دے کهٔ اغیار دے
ښهٔ دا ستا دَ زلفو تار دے
انتشار دے، هُم قرار دے
دا څو اوښکې پښتنې دی
ښهٔ معیار دے، کهٔ مقدار دے
قافله دَ ژوند روانه
مګر خلاص ئې اوس مهار دے
زما زړهٔ یو سپېلنے دے
دَ تا حُسن سُور انګار دے
پهٔ مونږ وورې تندرونه
خلق وایي نوبهار دے

شیرین یار پسې کتلے
ما هر در او هر دیار دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرک دَ زلفو کښې فنا شم
رب دَ سترګو کښې پَیدا شم
لکه اوښکه په معنا شم
چې دا هومره بې نوا شم
خدایْ مې نهٔ کا دَ تا فکر
سور پهٔ آس چې دَ هوا شم
خدایْ مې نهٔ کا دَ تا عهد
چې قیامت باندې ایفا شم
خدایْ مې نهٔ کا دَ تا زلفې
تسنې وَسنې بې ښکلا شم
خدایْ مې نهٔ کا دَ تا سترګې
چې ساعت اشنا شم
یو مې ځان دے یو ئې سپورے
نور دَ چا پهٔ اقتدا شم؟

خپل کالهٔ وی شیرین یاره!
یار ته سترګو کښې ګویا شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کۀ بنائست کښې غیریت وے
خو بیا مینه کښې غَیرت وے
دریغه! څۀ خو محبت وے
یا بدل کښې قومیت وے
اطاعت کۀ بغاوت وے
ستا پۀ مخ دې عبارت وے
ستا دَ سترګو مَېخانو نه
هر زیرے مازیګر ست وے
دَ څو اوښکو ملغلرو
لړ دَ چا څخه قیمت وے
څۀ به غم دَ هسې رنځ وو
ستا عادت دَ عیادت وے
زما مینه، ستا پۀ حُسن
اباد کلے اَو محلت وے

مَل چې نۀ شی ژوند دَ فکر
شیرین یاره! بیا قیامت وے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما زده – چې زما شام او سحر تلې
تا زده – په کوم بام آو په کوم در تلې
ما زده – چې مې زړه په يو نظر تلې
تا زده – په څه چل آو څه هُنر تلې
څنګ نه زما څنګه ناز پرور تلې
بيا په څه خبره مرور تلې
ستا په مخ او زلفو چې دعوه لرم
ما نه پرې کابل او پېښور تلې
ستا دَ اوږدو زلفو په تار شوې دې
فکر مې لهٔ ما په لوئ سفر تلې
بيا دَ بانو ځنب کښې راته ست هسې
بيا مې غېږ په غېږه لر او بر تلې
غم دې؛ دَ بې کسه کوځه ژوبنې
خدائې شته! کهٔ په خوا دَ زورَور تلې

کله په دا زړهٔ مو زړهٔ وهلې دې
چرته لهٔ دې کُتو مو دلبر تلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونتوب کهٔ مې شُهره شو
ستا دَ حُسن حواله شو
دا سپېځلے تفکر مې
خپل نظر لره ډيوه شو
دَ مرام پهٔ خوشې لار مې
دَ ځان سپورے بدرګه شو
هر احساس مې خنګ پهٔ خنګ دے
هر يو فکر راسره شو
پښنه نېؤلے مازيګر مې
دَ خپل مرګ پهٔ تماشه شو
لېونتوب مې ابدالي دے
ستا غرور کهٔ مرهټه شو

شيرين يار دې بلا ستړے
پهٔ سر خنه سنباله شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ به پاتې دَ زړۀ دم وی
چې هر غم راته راسم وی
هر مئېن پۀ زړۀ کَرَم وی
داغ دَ مینې ډېر پنهم وی
چې دَ زلفو رَوِش دا دے
نو بانړۀ به ئې کوم سم وی
ورځ – واعظ زما همراز وی
شپه – ساقی زما همدم وی
وَر راپورې دَ توبې وی
دَ خُمار خمونه خم وی
ستا نظر به تا پۀ ډک کا
زما سترګو کښې کۀ ضم وی
هُم لاړښود هُم لاړَوے یم
خپل مې پل آو خپل قدم وی

شیرین یاره! څۀ وطن دے؟
پۀ ښۀ کړۀ هُم سړے کرم وی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ سترګو وَ ته بیا سترګې پهٔ لار یم
پښه نیؤلے مازیګر یم انتظار یم

داسې کله ناویسا او نااتبار یم
یاره! ډیره غریبي ده ځکه خوار یم

لاس مې ډک پهٔ رنو اوښکو، صفا مینه
چې راغلے ستا دَ حُسن پهٔ بازار یم

پهٔ مسکا لکه کلۍ چې شونډې سپړي
ګرېوان خیرې دَ سحر هسې تار تار یم

ډکې سترګې سمندر یو دَ مستۍ دے
پکښې ډوب سره دَ خود او دَ اختیار یم

خط او خال، لب او رُخسار ئې پهٔ لاس راغلهٔ
شیرین یاره! اوس همه بهار بهار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ یارانو محفل خور دے
دَ سین غاړې مانبام سپور دے
خو پهٔ ما ئې پورې تور دے
خو لهٔ زلفو مې زړهٔ تور دے
دغه غم دَ کلی کور دے
ګنې خلاص مې دَ زړهٔ زور دے
غم دَ یار اَو دَ دیار مې
دَ ژوندون پهٔ اوږو سور دے
پهٔ دَم خَم دَ ژوند به څهٔ وی
چې ئې تل لهٔ بله پور دے
څوک مئین دې سنګسارېږی
پهٔ کوڅه کښې دې بیا شور دے
یار بېګا لهٔ څړی سپړی
فکر اوس نه مې شب کور دے

اور دَ هجر شیرین یاره!
لګېدلے کور پهٔ کور دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو مئېن دي فرزانه دے
ستا په عشق کښې ديوانه دے
ستا نظر چې مستانه دے
هر انداز مې رندانه دے
څوک دي ناست په استانه دے
څوک دي مست په مَېخانه دے
هر ارمان مې صحراګُلے
دَ هر جبر نِښانه دے
هر يو خيال مې ترمې ترمې
هر يو خال دانه دانه دے
ستا په سترګو کښې جانانه!
وينم عکس مې جانانهٓ دے

شيرين يار وَ ته اشنا يې
حَيف! چې تا ته بېګانه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اور ئې پای نه تر سر واخست
ګلستان مې؛ نظر واخست
هر سحر مو دَ صبا نه
دَ ګلونو خبر واخست
یوسف مخې اشنا راغې
سترګو نیَرته نظر واخست
ککی، تورې سور خُمار کښې
لاله داغ په تتر واخست
پښتنه اوښکه وه توی شوه
آب ترې دُر او ګوهر واخست
تا که زلفې بادَولې
چا به څهٔ له عَنبر واخست

هېڅ پرواز دَ بلندی، وو
وختهٔ! تا مې وَزر واخست

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم پهٔ زړهٔ کهٔ دَ جانان شته
فکر هم یو دَ دوران شته

پهٔ دې للمو، غاړو، پیڅکو
لاله ګُلې دَ خپل شان شته

هر سپرلی ته تر لَمنې
کلکه غُټه دَ خزان شته

بلبلان ئې سر شندل کا
لا حُرمت دَ ګُلستان شته

بنجارې دَ سپرلی څهٔ کا
دَ بنګلا ئې ډېر سامان شته

ستا دَ سترګو سمندر کښې
وینم هسې یو طوفان شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ شونډو پهٔ مُسکا کښې
هر یو درد لره درمان شته

ښه ده زلفې دې خړې کړې
دَ خیال ځانله اوس مکان شته

درسته شپه دې لهٔ ما یوړه
ښه ده ستا هم یو زمان شته

اسوېلو مې اوښکې تویْ کړې
دَ طوفان سره باران شته

ما هُم زړهٔ نه مې "زړه لوی کړهٔ"
دَ هر سُود سره تاوان شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ملت پهٔ اُفق ستورے دَ سبا یم
مرګ دَ لتې اوړدې شپې لره پَیدا یم

"روز و شب" دَ لر او بر مې "یکه ځار" کا
پهٔ قربان دَ هغو همنوا یم

خپل تېر دَ وخت ګوزار وَ ته مخ نهٔ کا
زهٔ دَ هغه مجنونانو نه جُدا یم

کهٔ پهٔ ګټو کښې مې زَر، متو کښې زور وی
لوئ حقدار دَ اوسنی وخت دَ لَیلا یم

پهٔ حُرمت چې دَ ګُلشن ئې ځان فدا کړهٔ
زهٔ دَ هغه بلبلانو پهٔ ثنا یم

قومیت مې لکه ساه دَ محبت دے
تل پهٔ ننګ دَ خپل اشنا ترلے ملا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تضمین پهٔ شعر دَ رحمان بابا

شعر پهٔ ژړا مې دَ خپل یار دیدن حاصل کړهٔ
دَ شبنم پهٔ څېر دَ ګُل سره یکتا یم

درسته شپه لکه دَ پرخې پهٔ ژړا یم
بیا سحر څکه دَ ګُل پهٔ مخ څلا یم

داسې مهٔ ګڼه؛ چې څَنګ کښې به دَ چا یم
ګڼې زهٔ لهٔ خپله ځانه څَنګ جدا یم

نهٔ څهٔ پوی دې پهٔ سبا او نهٔ بېګا یم
بیا هُم بنهٔ دې لهٔ وعدې یم چې ګویا یم

اورکې غُندې لهٔ خپل وجود رڼا یم
هُم پهٔ خپله لاروے هُم راهنما یم

معرکه دَ محبت کښې پهٔ ویسا یم
پهٔ ریښې ریښې څادر ترلے ملا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زما دَ پاکي ویني تقدس دے
پهٔ هر حال کښې چې دي ستایم، وایم، ستا یم

دا زما دَ لېوني میني جذبه ده
چې قضا لره مي بیائي؛ هُم رضا یم

دا زما دَ پښتني فکر غېرت دے
سر دَ دار باندي تېپه یم پهٔ نڅا یم

تفکر مي څنګ پهٔ څنګ دے تر احساسه
لهٔ خپل ځانه څخه درد اوهُمدوا یم

هغه تهٔ یې؛ کور و کر پهٔ لر او بر یې
دغه زهٔ یم؛ چې پهٔ ارض نهٔ پهٔ سما یم

دَ نظر دَ پېماني معیار دي هومره!
پهٔ دا یو ساعت اعلا یم، هم ادنا یم

ستا دَ سترګو بحر څو پهٔ انتشار دے
زهٔ هُم عکس غُندي لهٔ ځانه مي سېوا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ګُل شونډې تخنۆمه بوئ ترې نْغارم
پهٔ ګُلشن باندې ورګډ باد دَ سبا يم

دَ "رحمان" او دَ "خوشحال" سايې تکبير کړۀ
مقتديانو کښې يو زۀ مګر شِنوا يم

دَ مرام پهٔ خوشې لاره مې دا يُون دے
چې هُم سورے مې همرا دے هُم تنها يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ مرام پهٔ خوشيې لاره يک تنها تلُو
داسيې تل هم بيې همرا آو بيې امسا تلُو
دا هُم ښه ده چيې مو سورے دَ ځان مل وو
مونږ قائل دَ پرمختګ کله پهٔ شا تلُو؟
دَ بلا کومې ته ځهٔ وى دَ چا فهم
چيې دَ فکر پهٔ جلب کښيې به بيا بيا تلُو
کوم جواز دَ ګيليې نهٔ وو؛ وخت او بخت نه
مونږه خپله مګر خليې ته دَ قضا تلُو
مونږ دَ مينيې ليونو له ښائيدل دا
چيې مقتل ته ديې پهٔ ناز آو پهٔ خندا تلُو
چيې لَيلا دَ وخت؛ اُلفت پهٔ زر او زور کړهٔ
دَ مجنون غُنديې بيا کله پهٔ بَيديا تلُو

وحشتونه ګوريدل به شيرين ياره!
خو پهٔ سترګو دَ شعور ځِنيې رڼا تلُو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل نظر لره رنځا یم
خپل پرهر لره دوا یم

زۀ هم غږ یو دَ جرس خو
غوږ دَ مُرو له پَیدا یم

څوک مې څۀ لۀ زړۀ چاؤدون زُده
لکه ګُل چې پۀ خندا یم

سر دَ دار باندې هُم یاره!
پۀ تېپه یم پۀ نڅا یم

تۀ غُنچې هسې خورېږې
زۀ وږمه یو دَ صبا یم

تۀ دَ ګُل غُندې خندېږې
زۀ بلبل یو پۀ ثنا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ میني بنَه جذبه ده
پهٔ قضا خپله رضا یم

ایله دومره قدر وایم
تهٔ زما یې او زهٔ ستا یم

خورې زُلفې دې خړې کا
زهٔ تر څو به پهٔ سودا یم

پهٔ دا هومره بې قدرۍ کښې
لکه پرخه پهٔ زړا یم

ډېر کهٔ ما ته پهٔ دَغا یې
تل هُم تا ته پهٔ دُعا یم

لهٔ پخوا دې خوا پهٔ خوا یم
لکه سورے دې همرا یم

دَ پښتو خاورې روڼلے
شیرین یاره! تول وفا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خود وتلے لۀ شعور يم
چې درغلے پۀ دستور يم

دَ بانۀ لۀ څمبا زده کړه
سر تر پايه ولې چُور يم

پۀ يوه مُسکا رغيږم
هغه مرګی حال رنځور يم

ځار دَ تا دَ نوم دَ تور نه
پۀ جهان کښې مشهور يم

چې پرې نوم دَ ښينتنې دے
پۀ دا اوښکه هُم مغرور يم

يار کلام، کاتۀ پېرزو کړی
ډوب سرود آو پۀ سرور يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا اوښکه مې سره ده
په بارخو دې خوَله ده
اوس د زلفو په هر تار. کښې
سترې فکر له جوته ده
خوب او خيال کښې سکون چرته
چې ئې زړۀ کښې هنګامه ده
سر دې نۀ وی خو دستار وی
زمونږ دغه المیه ده
د جرس په غږ شه پورته
ګني تلوني قافله ده
ستا د نوم په تور مې وژنی
قضيه خو بهانه ده
څه! مُنصف د ښار ته وايه!
بيا د وخت هُم فيصله ده

شيرين يار ترې څۀ جار وُوځی
د يار مينه يو نشه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دَ پرخې ورېدلے نۀ شي
دَ ګُل رخسار ته رسېدلے نۀ شي

يو شل احساس ئې پارېدلے نۀ شي
اوده جذبه ئې ړقېدلے نۀ شي

زۀ يو ورِمه يم دَ صبا، الوځم
تۀ ئې نګهت؛ خو ګډېدلے نۀ شي

دا دَ هجران لۀ تاوه څنګه ژاړې؟
پۀ خپلو اوښکو لامبېدلے نۀ شي

نن خو دې ډکې سترګې سرې ولېدې
حيف دے! چې اوس هُم ګرمېدلے نۀ شي

پام پسرليه! چې تکليف ونۀ کړې
پۀ سمه، غر چې غوړېدلے نۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نۀ پۀ ما اَو نۀ پۀ تا یم
دَ رښتیاؤ همنوا یم

ځان، جهان وَ ته پۀ شا یم
ستا دَ مخ پۀ تماشا یم

مخ اجل ته لۀ پخوا یم
چې مدام ترلې ملا یم

پۀ هغه به دې منل وی
چې دَ څۀ سره اشنا یم

دَ دربار لۀ سوری لرې
دَ معروض څخه ګویا یم

هره اوښکه مې ډیوه شی
څکه شپه کښې پۀ ژړا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ صحرا دَ هر يو ګُل سورے دَ سر شي
دريغه! سور کۀ دومره لوئ مې دَ خادر شي
راپَيدا دې هسې بيا شام او سحر شي
همنوا چې مې کابل او پَېښور شي
بلبلان به دَ ګُلشن مې سيالی ؤکا
لۀ دې سوزه دَ شبؤن کۀ مې خبر شي
دَ جهان سيالی پۀ ځایٔ ده دَ سيالانو
خدایٔ دې نۀ کا څوک لۀ غمه کور و کر شي
شهابی ستر ګو ته وړاندې ګړه لاسونه
نه چې جوړ دَ زړۀ لۀ کوره مې کنډر شي
کوم جواز دَ کومې خوا نه ئې راؤړے
يو ساعت کښې بانۀ برند بل کښې اوتر شي
دَ خيا نه دَ اسمان. ستوری مخ پټ کا
چې سحر ئې ستا دَ مخ پۀ خا! نظر شي

شيرين يار به ئې تل زلفو ته پۀ تار وی
څۀ پۀ دا کۀ دَ بلا تر کومی وَر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ اغيار لره اغيار يه
دَ يارانو سره يار يه
کله عقل ته په لار يه
کله زړۀ سره همکار يه
ډيوه بله کا دَ اوبنکو
په شپه زلفو ته بېدار يه
که ئې ګُل دَ ښو نۀ شي
خَبر دے خال ئې دَ رخسار يه
نور که لاس دي نۀ بر کېږی
نو بس بنۀ لره اظهار يه
دَ رڼا په طلب ګرځه
دَ تيارو څخه کنار يه
په تکل دَ خپل مرام دي
لکه سيند يو ناقرار يه

دَ سينګار فکر دي وړُے
په ملا تړ دَ شيرين يار يه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ غل نوم دلته سرکار دے
چې مُنصف ئې طرف دار دے
مرګ دَ ګُل ورته څۀ کار دے
چې مالیار ئې صلاکار دے
وینو زوو باندې پایي
محافظ مګر خون خوار دے
خپله مینه ما ته اور ده
خپل ښائست تا ته انګار دے
ضمیر هُم دَلې خرڅېږي
ستا دَ ښار ګرم بازار دے
پۀ خپل سوري اوس وَېرېږم
هر سړے دَ وخت پۀ ښکار دے
ستا لۀ کلي کډه وُړے
ستا یو یاد مې "یارِ غار" دے

ستا پۀ تنګ باندې به ؤمري
ستا یو داسې شیرین یار دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوند دَ مازيګرو او سحر چرته دے
ستا دَ مخ او سترګو اثر چرته دے
لاړې دَ بانړهٔ، څوکې دې پُڅې شوې
داسې مې اوس سود دَ تېر چرته دے
ستا دَ زلفو وَل نه چې ځان اوباسو
مونږ. څخه دا چل او هنر چرته دے
غُځ مې دَ احساس دَ زړګی سر خو دے
ستا دَ خُوږ دَ سترګو نظر چرته دے
رابه شی قاصد دغه به هُم ؤشی
مونږ. له پهٔ زړهٔ پورې "خبر" چرته دے
سپينو ئې لهٔ توره ځلا ؤمونده
خال زما لهٔ خياله بهر چرته دے
مخ چې پهٔ تورتم کښې دَ شپې ؤوينی
دا اهلِ نظر دَ دَهر چرته دے

ډېر تراخهٔ دَ ژوند ئې زائل کړی دی
دے لهٔ شيرين ياره خبر چرته دے

۲-۸-۲۰۰۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

دې انصاف ستا دَ "قانون ته"!
چې ساتون وايي شبخون ته
ورځ دې ضم کړله په شپه کښې
تا جدت ورکړۀ بدلون ته
دَ درد څريکه ده خوربړی
دَ زړګی نه مې لړمون ته
خپلې سرې سترګې دې کسه
يا مې ګوره زړۀ ګُلګون ته
غم دَ تا کۀ مې لړ پرېږدی
زړۀ مې ډېر کېږی ژوندون ته
دَ سبا احوال به راوړی
"نن" دې ؤلېږه "پرون" ته
انتها دَ تغافل دې
لاړه جوړه کا پاڅون ته

ما نه ياد به دې يو نۀ سی
زور به ؤبنايم بېلتون ته

۱۰_۸_۲۰۰۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کاتهٔ دې هومره نور شی
زر ده سر به مې دا پور شی
ترمې اوبنکې نو هُم بنې دی
دَ زړهٔ زخم به تکور شی
خو چې خواله مې را نهٔ شې
څهٔ به مړ دَ بېلتون اور شی
پهٔ لوګی لوګی ماحول کښې
بنکلی سپین مخونه تور شی
دَ لُوګو ډکې کُوډلې
سپین محل ته دې پېغور شی
دَ دُنیا پهٔ میو مَسته!
وایه! جام کهٔ دې نسکور شی
دا دَ زړهٔ قیصه اوږده ده
خو پهٔ سا او لږ پهٔ کور شی

خدای دې نهٔ کا شیرین یاره!
شوق ته خلاص مې دَ زړهٔ زور شی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ وعدې غُندې اوپره خبره
خدایٔ دې زما نۀ کا کچه خبره
پۀ زړۀ مودو نه وه پرته خبره
مګر چې خلې ته نۀ راتله خبره
زړۀ به دې غټ وی؛ خو دَ تینګې نۀ وو
ګنې دَ "خلې" وه یو ذره خبره
دَ نوی وخت دَ تقاضې پۀ خاطر
باید چې یاده شی زَړه خبره
زړۀ به مې ډک وو؛ چې دَ سترګو نه مې
لکه دَ اوښکې څڅېده خبره
باد دَ نسیم ته زلفې خپله نیسې
تور ئې پۀ ما چې؛ شوه شهره خبره
پرې ته مې ونۀ وَیېل وړه خبره
خفه شوې دومره پۀ وړه خبره

بیا شیرین یار لۀ خدایه څۀ غواړی نور
چې کوته یار هُم کړی کَره خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ډکه دَ وسواس شپه مې سبا کړه
دغه چُپه خلهٔ وعده دې اوس ګویا کړه

ما دَ زړهٔ زخمونه ؤسپړل سحر ته
تهٔ اوس شونډې دَ صبا پهٔ وږمه وا کړه

ستا دَ تورو زلفو تور مې پهٔ سر واخست
ځان پسې مې دَ دُنیا هره بلا کړه

دَ زړهٔ لوبې چې شي مات کله رغېږي
څَه! بدل مې دَ ویسا چرته پَیدا کړه

دَ هر در اَو دَ دیوار وَ مونږ ته سترګې
پټ پهٔ خوب دَ پېشمنۍ کښې دې زړهٔ راکړه

شیرین یار دې هُم اسیر دَ ګُورو زلفو
مخ روښې ورته منسوب دَ یو بېګا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهانه کۀ دي پخه شي
نو وعده به دي کچه شي
اور دي پورې پۀ شمله شي
چې ګرېوان دي پرې ټړه شي
تخیّل به لۀ ما زُده شي
کۀ څو ورځې راسره شي
دَ جفا اِنتها څۀ کا
حوصله چې پُښتنه شي
اوېره سترګو ته دې وایه!
داسې کله یارانه شي؟
یاد دي غلې غلې راشي
شپه چې دمه شي پخه شي
جنګ کښې سترګې مخامخ کا
چې خپل عکس خو مې پَره شي

اسوېلو وَ ته مې خانده!
دَ چا خوا خو به سړه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما دې کاکل هسې تار تار ؤلیدهٔ
تا مې پهٔ خاورو کښې دستار ؤلیدهٔ
نهٔ دې ما اوښکه کښې تېنګار ؤلیدهٔ
نهٔ مې تا سترګو کښې قرار ؤلیدهٔ
هېڅ ده یو اوښکې ته مایه دَ حُسن
چا؟ دَ دې بحر انتشار ؤلیدهٔ
اخلې مې غېږ دَ پلوشو کښې نظر
ما پهٔ شفقت هُم جفاکار ؤلیدهٔ
اوس به تېپه دَ خپلواکۍ مې آورې
ما دې رسۍ اَو سر دَ دار ؤلیدهٔ
ډېره چرچه ده دَ ساقي دَ مېئو
دَ وخت واعظ مو پسې خوار ؤلیدهٔ

پهٔ پښتنه لَیلا ئې زېړے ؤکړئ
چا کهٔ یو هغه شیرین یار ؤلیدهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې لۀ وخته ناخبر يې
دومره ولې زوروَر يې

نۀ پۀ سمه، نۀ پۀ غر يې
دغه هسې کور او کر يې

کۀ پۀ خوب ئې وصل مومې
ګنه بيا هُم بختور يې

څۀ سبا دے، څۀ بيګا دے
لۀ احواله ښۀ خبر يې

خلۀ پۀ خيال کښې هُم کۀ درکا
پۀ بدل دَ زړۀ کښې سر يې

بيا څۀ غم دے شيرين ياره!
کۀ خپل عصر ته "هم سر" يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ کلی ښۀ احوال دے
چې زوال پکښې کمال دے
هر شبخُون پکښې ساتُون شي
چې بدلون پۀ څو اشکال دے
مالی یار دَ دوه ډالرو
باغ دَ نوم پورې سنبال دے
هر یو ګُل ته پَیداوخت کښې
دَ خپل قتل استقبال دے
مُلا مست پۀ مئیو ګرځی
هیر ئې واړه قیل و قال دے
ماتؤنکے دَ هر لوښی
پۀ دا ځان خپله کُلال دے
غم هُم ډیر دَ هغه ژوی
چې دَ مړی پۀ مثال دے

ستا وعده لۀ مرګه تیره
شیرین یار مګر اتال دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هغه نظر به وی
نور نه ډک سحر به وی

بیا دې مخ او سترګو کښې
رنګ به وی اثر به وی

زلفې چې بادبږی دې
بوی دَ ګل اوتر به وی

ستا لبونے زړهٔ پهٔ تا
هسې زورور به وی

زړهٔ لکه ماشوم زما
لا څهٔ ناخبر به وی

شپې به دَ شوقدر وی
ورځې دَ اختر به وی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما پهٔ خوب کښې ستا دَ وصل امکان ؤلید
ګنه چا پهٔ دا زمان کښې مکان ؤلید
ځنګ عدم مې خپل وجود ته حېران ؤلید
چې دا ستا دَ سترګو تور کښې مې ځان ؤلید
دَ سیلانو دَ سیالۍ مې ارمان ؤلید
لکه ګُل مې پهٔ صحرا کښې خندان ؤلید
دَ خپل مخ لهٔ ابادیه دې زړهٔ لوی شی
بارې تا کهٔ مې دَ اوښکو باران ؤلید
دَ مګس او دَ ګرګس خوارۍ شوې پېښې
ما بورا او عندلیب پهٔ فغان ؤلید
دم، قدم لره مې هُم خپله اختیار کا
دَ زړهٔ کور کښې مې یو هغه مهمان ؤلید
اوس دَ زړهٔ دَ آب و تاب قدر پهٔ چا دے
چې ستا نُور ئې دَ حرم پهٔ دالان ؤلید

شیرین یار دې چې دَ پټ پهٔ ډېرۍ ناست دے
ما دَ دهَر پهٔ یارانو کښې خان ؤلید

(c) ketabton.com: The Digital Library

"روز و شب" به دې بیان کړم
"مخ او زُلف" به دې عیان کړم
ځان دَ تا کۀ تا دَ ځان کړم
ډېرې مینې دې حَیران کړم
ورک پۀ ذات کښې دې زۀ دومره
اوس پۀ تا دَ ځان گُمان کړم
"زۀ" چې ورک شي پاتې "تۀ" شي
دغه سوال به دې آسان کړم
آب دَ اوښکې زیات لۀ حُسنه
نور به څۀ قدر، سامان کړم
دا بازار دَ دُنیاګۍ دے
زۀ پۀ ځان ئې هُم ارزان کړم

•

دَ نېتو پۀ تسلسل کښې
ډېر دې ځان ته بې زبان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ به څۀ وینمه چرې دَ چا سترګې
دا چې کسو کښې مې عکس دی دَ تا سترګې
یو مې روڼې پۀ وحشت دَ ښکا سترګې
بل مې پټې پۀ بې نُوره سبا سترګې
تَیرې کله؟ ترې پۀ نوم دَ رڼا آخلم
راغے وخت؛ ځکه اوباسی لۀ ما سترګې
دَ یارانو دَ یارۍ مې څۀ روداد دے
نا اشنا کړې یَوې پېښې؛ اشنا سترګې
غم دَ هجر مې دَ زړۀ پۀ خُونه پرېوَت
زما اوچې شوې پۀ ډېره ژړا سترګې
چې دَ زلفو پۀ سایه دَ خوب هوَس وی
څوک ئې څۀ وینی په څنګ دَ بلا سترګې
پۀ سینه کښې مې ښکالۀ دَ زړګی نشته
څنګ حیا کښې آموخته شوې پۀ غلا سترګې

چاپېریال کۀ دَ غَرض پۀ دُوړو خړ دے
شیرین یاره! خو دَ زړۀ مې رڼا سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړ کښېږ دَ مقتل کۀ اودرېدلے يم
څۀ به تر مرامه رسېدلے يم

ستا پۀ ګُل رخسار چې ځلېدلے يم
تل لکه دَ پرخې ژړېدلے يم

ستا چې دَ کاکل ځړې سمسوره ده
دا لکه سپرلے زۀ غوړېدلے يم

ستا دَ ژوند فضا چې معطره ده
دا لکه نګهت زۀ رقصېدلے يم

شپې ته دَ سبا دَ ستورى ځل وينم
کله دَ وحشت نه بوږنېدلے يم

داسې کوم جرس تېر وهلے شى
زۀ لکه پاڅُون ته غرېدلے يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ خزان دَ آمد کُوکي پهٔ بهار کړي
دَ چمن دَ بُلبلانو زړهٔ آزار کړي
دَ کمال دَ انتها پهٔ سر زوال دے
څو به کرم دي دَ جبر دا بازار کړي
ډېر یاران دَ تا مړیان دی ښهٔ خبر یم
نشته دا چې کله ما به ورکښې شمار کړي
هر مزدُور زما دَ ښار بلا مجبور دے
اوږے، تږے آس به خلاص څهٔ پهٔ کارزار کړي
څه! تپه دَ خپلواکۍ مې لا خوږه شوه
اوس به څهٔ دې دا قفس آو سر دَ دار کړي
دَ سبا دَ ستوری ځَل به دې زړهٔ بل کا
اے! چې ناز پهٔ تسلسل دَ شبِ تار کړي

لیونے سپېلنیے گرځه اوس کوڅو کښې
کهٔ پَیدا پکښې یو هاغه شیرین یار کړي

۲۷-۵-۲۰۰۵

دَ مرگ کوټه، کوټ لکهپت جېل۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

عام و خاص وته معلوم شوم
چې بېلتون کښې دې معدوم شوم

ته مې څۀ لۀ لاسه ورکړې
ترسايې خپلې محروم شوم

مينه حُسن ته منسوب ده
چې دَ تا سره موسوم شوم

کتهورې لۀ زانو غوارم
په لوىٔ والې کښې ماشوم شوم

دَ عصمت حرمت دې پالم
لۀ مستى ډېرې معصوم شوم

پۀ وعده به دې غُلبېږم
ستا دَ خُلې هسې کۀ اوم شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فنا مې لۀ نظر شوې
داسې ورک پۀ کوم "نظر" شوې
کۀ پۀ "زۀ" دې زورور شوې
بیا منم چې معتبر شوې
ښکلې ښکلې کښې مې راتول وې
خو چې لاړې کور و کر شوې
پۀ ګوګل کښې مې زړۀ رېږدی
یاره څۀ دَ ژمی نمر شوې
زۀ به اوښکې نه زړۀ لوی کړم
تۀ کۀ خال نه لاس پۀ سر شوې
زۀ هر پېر به دَ نګهت یم
تۀ کۀ نُور نه ډک سحر شوې
زۀ به هغسې دلدار شم
تۀ که هغه رنګ دلبر شوې

لۀ همکارو ښخه لاړې
دَ خام خیالو همسفر شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خومره چې خبرانه ده
هومره سرګردانه ده
راخو شه! محفل وته
څۀ قیصه روانه ده
بیا ساقی بې پامه شوې
دا خبره ګرانه ده
وژنی مې خو سترګو کښې
ډېره ځان اسانه ده
اوس شوه کورېنه دَ زړۀ
ما چې وې؛ مهمانه ده
دا پښتنه اوښکه ده
ما ته بلا "ګرانه" ده
لا ئې ستم زور وُکړۀ
ما به وې؛ ستومانه ده

څۀ زده؟ شیرین یاره! چې
روغه ئې، کۀ ورانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټ پالم، وفا کوم
سود دَ زړهٔ پهٔ تا کوم
دا خو دې پهٔ ننګ اولاړ
مینه به دې بیا کوم
راغلم دې کوڅې وَته
زهٔ لټون زما کوم
زړهٔ مې چې زما نهٔ شو
اوس ویسا پهٔ چا کوم
نور لهٔ سحر څهٔ وایم
لا خو به خندا کوم
ستا پهٔ زلفو دم یَمه
ډار څهٔ دَ بلا کوم
زهٔ دې ستا دوا شمه
تل دغه دُعا کوم

ځار دَ زلفو تور نه دې
اوس دَ څهٔ پروا کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو لکه پخوا نۀ شې
لا به مې همخوا نۀ شې
څو چې مې همرا نۀ شې
هومره به اشنا نۀ شې
څۀ ګيله دَ بله ده
خپله خپل خَېر خوا نۀ شې
دا هغه مابنام دے خو
تۀ به هسې را نۀ شې
ګوره! زما سترګو ته
بل خوا به پَېدا نۀ شې
اوښکې پښتنې کُسه!
اوس به هُم پخلا نۀ شې؟
زړۀ دې پرې پېرلے دے
خلې نه دې پشا نۀ شې

دا دَ شيرين يار کلے
دلته کښې افشا نۀ شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره کریکه به اذان کړم
ګوره شپه به په لړزان کړم
شوق دَ عشق به مې دَ شان کړم
هر خواهش به پرې قربان کړم
ترمه اوښکه چې بهیر شي
تغافل به دې حَېران کړم
ځم.ماضی وَته مې ګرځم
ښُپه نیؤلے چې دوران کړم
تهٔ خوارهٔ ایله لبان کړې
زهٔ ریښې ریښې ګرېوان کړم
همنوا شه پهٔ محفل کښې
چې پهٔ چغه "یا قربان" کړم
دَ پخوا لکه خو راشه
چې دَ زړهٔ پهٔ ملک دې "خان" کړم

دَ کاکل ملک ئې تسخیر دے
خو کهٔ ځان هغه افغان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کۀ دې زړۀ دَ التفات شي
بیا مې خیال دَملاقات شي
ګُرم مې صبر مَګر نۀ دے
خو دا جبر دې لږ زیات شي
دَ رُخسار سُرخي کۀ دا وي
دَ یاقوت بازار به مات شي
پۀ شین خال به دې وانخلم
زمرد کۀ دَ سَوات شي
دا جذبه دَ لېونتوب وي
لکه غر غرور چې مات شي
دا مُهم ابراهیمي دے
مات به لات او هر منات شي
زۀ لۀ تا چې مینه غواړم
لکه تږے چې فِرات شي

لۀ دیاره پسې وړُک شه
شیرین یار چې درته یات شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا اوربل چې کړۀ زما نه دومره خوَر زړۀ
ما پَیدا دَ زړۀ پۀ زور کړۀ هومره نور زړۀ
دَ نظر پۀ پلوَشو مې کړه تکور زړۀ
ستا دوا ته مې مائِل کړۀ ډېر پۀ زور زړۀ
نور دې لاس دَ بېلتون نبوه؛ زغم تمام دے
سوزَوی به راله څو داسې پۀ اور زړۀ
ستا دَ زلفو سیاهی چې به لا څۀ وی
چې دې سپینو اننګو کړۀ راله تور زړۀ
دَ جفا پرده پۀ جبر باندې څو کړې
دا چې وُګنډې مې خلۀ نو کاندی شور زړۀ
دَ بلا لۀ سِوری کله؟ مې وسواس دے
مګر نۀ وی کله کله مې پۀ کور زړۀ
دَ حالاتو پۀ تورتم کښې نبغ پۀ لار ځی
سترے سترے کۀ دے؛ نۀ دے لاشب کور زړۀ

زړۀ به څۀ پۀ کوم پړاوْ کښې هغه در کا
چا چې کړے ژوند مدام لۀ بل پۀ پور زړۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلې نه زما ئې څو اوښکلې نۀ ده
داغلې ژبه هومره غلې نۀ ده
ما پۀ اسره جذبه وژلې نۀ ده
ستا پۀ څادر مې ملا تړلې نۀ ده
پۀ سر دَ دار دَ رسۍ وَل مې ګواه
ما دې پۀ سر سودا منلې نۀ ده
ځکه مې کسٔی په نشتر اوباسی
ما پلوشه دَ نُور غندلې نۀ ده
ورکړه اوس اوښکې ته مې غېږ دَ باڼو
پۀ عمر تول چرته درغلې نۀ ده
لا به قلم څوکه تېرۀ ګرځوم
لاس ته راغلې څو "اوښکلې" نۀ ده

ستا شیرین یار به پۀ تا درومند وے مګر
دا زمانه دَ تول او تُلې نۀ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلهٔ ما ته به همکار شې
چې خاوند دَ خپل اختيار شې
دَ حالاتو ګرفت هيڅ دے
خو کهٔ خلاص لهٔ خپل حصار شې
دَ ادراک پهٔ نيلي سور شه
چې زمان ته پهٔ رفتار شې
خپل مرام به دې ښيې ښکل کا
کهٔ روان زما پهٔ لار شې
آواره فکر مې خپل کړه
چې پهٔ بحر و بر آوار شې
پسرلے دَ خيال مې پور کړه
چې آباد لکه ګلزار شې

ما دَ درد کريکه مې بانګ کړه
بايد! اوس خو چې بيدار شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک چې لولپه نۀ شي
خوا خو دې سړه نۀ شي
څومره نظر سپک دې کړۀ
نور لۀ دې بنه نۀ شي
څو نۀ شي محروم، مظلوم
عدل به ئې زده نۀ شي
کَمه دَ حرص چې ده
چرې به پوره نۀ شي
لا مې نظر ستړے کړه
ستا به هُم دمه نۀ شي
جوړ دے دَ ښکلا وقار
سترګې دې اوپره نۀ شي
سم دَ .هرکلي سره
ګوره! "مخه ښه" نۀ شي

ځار! لۀ پښتنې ستر
خوب کښې هُم ښکاره نۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ زما فکر او خیال زده
زهٔ دې هُم زلفې او خال زده
زهٔ منلې دَ اقدار یم
تهٔ دَ سترګو مې هر سوال زده
سیاه خال نه دې معلوم کا
دَ هر سوی زړګی حال زده
ما چې سُر دَ مینې تار کړهٔ
کاش! کهٔ تا دَ وصل تال زده
دا چې! لوښے دَ زړهٔ مات شي
رغاوے ئې کوم کلال زده
ؤلې رنګ دې هسې تښتي
دلې خلق تول احوال زده

دَ ارمان خلے به څهٔ کړم
رسم، څوک؟ دَ شال، مشال زده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نه مې نظر دے ورک
تا نه دې اثر دے ورک
څوک لۀ خپل کنډر دے ورک
چا نه خپل دوتر دے ورک
دا چنې، کوڅې خوشې
اوس چې لوئ تبر دے ورک
چرته لوېته، پته
چرته کښې خادر دے ورک
دلته کۀ دستار ریښې
هلته مګر سر دے ورک
مړه ده دَ دلدار وضع
ناز هُم دَ دلبر دے ورک

زلفې پۀ کابل فنا
مخ پۀ پېښور دے ورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریغه! یو په زړه مابنام
ما ته خوله په خوله مابنام
دا تیاره تیاره مابنام
بیا سپېره سپېره مابنام
نه هسې ډېوې بلې
نه هغه راتله مابنام
بیرته لوېتېه نه کا
داسې بیا د څه مابنام
تبتی انتظار نه مې
دا دې هم لا بنه مابنام
ستوری په اسمان ځلي
درومي چپه خوله مابنام
زړه ته للې لو وایم
هاو! که شي اوده مابنام

ستا د زلفو تورو ته
شي اوبه اوبه مابنام

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ درد و غم او اذیت قیصه ده
زما قیصه دَ محبت قیصه ده
لږ مې دَ اوښکو شور ته غوږ ؤنیوه
نظم کښې ښنګ دَ بغاوت قیصه ده
دَ شک اَو یاس لهٔ هره تیوکه خالي
زما دَ عزم او جرأت قیصه ده
ستا دَ زلفانو، بانهٔ، خال پهٔ نوم مې
دَ صبر، زغم، استقامت قیصه ده
لاره کوڅه او پهٔ حجره ئې ګورم
وړکه دَ ننګ، پت او حُرمت قیصه ده
دَ زلفو تار پهٔ آئینه کښې ګئسی
خومره اُوږده اوس دَ حَیرت قیصه ده
ستا پهٔ هر تال کښې انتشار انتشار
زما هر تار کښې دَ وحدت قیصه ده

دَ شیرین یار دَ اسوېلو پهٔ ژبه
ؤګوره خومره دَ حدت قیصه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

خپله خاوره خپل قانون وے
په خپل واک کښې مو ژوندون وے

بندګی شوه د مړیانو
مرګ د ننه په پرون وے

(c) ketabton.com: The Digital Library

امن او ښکلا

دَ خزان قاصد په شا شي
دَ سپرلي قافله راشي

غانټولونه، لاله ګُلي
په دا پُولو، پټو بیا شي

اُومه خلهٔ غُټي موسېږي
نګهتونه په ګډا شي

بوراګان هسې ښېږي
بلبلان سر په ثنا شي

دَ وطن دا ګُلستان مو
امن امن شي ښکلا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازادي او وطن

دَ وطن نه چرته لرې
دَ ظالم صياد ولقه کښې
يو مرغۍ دَ سيالو سياله
وي راګېره په پنجره کښې

په فضا کښې چې سَبل ويني
نو الوت دَ وطن غوارې
په خپل بڼ پسې پرېشانه
خپلې جالې پسې ژاړي

ازادي کهٔ لوی نعمت دے
خپل وطن هُم يو جنت دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے دریغه!

چې پټکے دَ امامت وی
خو شمله دَ شجاعت وی

دَ مطرب لهٔ دې رنابه
یو نغمه دَ بغاوت وی

دَ شپونکی لهٔ دې شپېلیه!
بیا ټپه دَ حریت وی

وفادار کهٔ جفاکار وی
خو یو یار پهٔ هر صورت وی

خیال مې باد ته دَ وخت وایي
پستنه یو تېر ساعت وی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دُعا دَ حجرې (دېرې) په جوړېدو وُلیکلے شوه

خدایه!

دا اوتاک مې ګُلستان هسې ودان کړې
مګر دا چې ئې په عمر جاودان کړې

وسیله ئې دَ خُوږ زړونو دَ درمان کړې
مرتبه ئې دَ جنت دَ سائبان کړې

سرچشمه ئې دَ نړۍ دَ امنیت کړې
عمارت دَ مِلتونو ورخېران کړې

دمه ځایْ چې دَ بادشاه هُم دَ ګدا وی
شناخت ئې خاص و عام باندې عیان کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر مېلمه اَو مسافر ته زړهٔ فراخه
برکت ئې دومره زيات دَ دسترخوان کړې

دَ جرګو او مرکو وَ احاطو له
يو مرکز ئې دَ همه پښتونستان کړې

څو تِيلى مې راټول کړى پهٔ خوارو دى
دغه جاله پهٔ امان لهٔ هر طوفان کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواني

دَ ځوانۍ په حقله دَ درې پوهه شاعرانو نظر

غالب

ښۀ ساعت او روغ صورت وی
نو ځواني هُم بادشاهي ده

خوشحال ختټک

دَ بادشاه لۀ پیرۍ ښَه ده
کۀ ځواني دَ مُصلي ده

رحمان مومند

چې ځوانۍ کښې تقوادار وی
مرتبه ئې دَ ولي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ وخت لیلا

ګُټو کښېږي زَر متهو کښېږي زور غواړی ښځهٔ
پهٔ زړهٔ کښېږي شور پهٔ خلهٔ کښېږي اور غواړی ښځهٔ
ښکلے محل پهٔ رنګ له کور غواړی ښځهٔ
هر سهولت یو پهٔ ځلور غواړی ښځهٔ

دا چې قدم دَ خپل شباب اَخْلی
ښه جائزه دَ ژوند دَ باب اَخْلی
پهٔ یو ساعت دَ ژوند حساب اَخْلی
هر یو خراج پهٔ آب و تاب اَخْلی

دَ وخت لَیلا دَ مجنونانو نهٔ ده
دَ بَبَر سرو نشیانو نهٔ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران مشر اجمل خټک ته

دا زوال دې لاندې سر شه
لا کمال دې باندې بر شه

دَ مستۍ همه سپرلے هُم
بیا دې خور پهٔ لر او بر شه

دَ رنګ رنګ نِکهت پېرونه
لهٔ تور غره تر سپین غر شه

مابڼې چغه دَ وحدت کا
ایلم بیَرته اوچت سر شه

بولان بیا له مَلا ترلے
خَیبر هُم بنهٔ رابېر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ لنډی او اباسين کښې
غُرځنګونه زوَرور شه

شي تازه دَ ګودر غاړه
راژوندے دي مازيګر شه

پاڅي پوک وَهي شپيلۍ ئې
شپونکے بيا پهٔ تپه سر شه

مطربان دي چنګ تر څنګ کا
هر مضراب ئې پهٔ سُر بر شه

هر ساقي باده پهٔ لاس کښې
ستا دَ ترو. پهٔ خوا ورشه

ډيوه بله پهٔ حجره کښې
وحشت چاودے پهٔ ځيګر. شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا درنو درنو پټکو کښېږي
شمليږ لَکيږ برابر شه

خدایْ مي چغه درته بانګ کا
راپَیدا دي ورک سحر شه

په انګڼ کښېږي دي اتڼي
لهٔ کوڅي دي وير بهر شه

هره شپه درته شوقدر
هره ورځ درته اختر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره په هر کالی

دَ ښائست یوه هستی ده
یا خو حُوره یا پری ده

که له خط او خال مُشکی ده
نو له زلفو عنبری ده

ګُور کاکل ئې سیاهی ده
سپین جبین ئې روښنائی ده

ځلانده ماهِ تمام ده
خو په بام نه ده مخفی ده

دَ حُرمت، حیا پرده کښې
یوه نغښتې باریکی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

موئ کمره، لاله لبه
په چشمانو نرګسی ده

لکه ګُل وی خوشبوداره
هُم بنائِست دے هُم خوبی ده

په قامت کښې لکه سروې
په غړې کښې صراحی ده

سر تر پایٔ په سُرور ډوبه
په رګ رګ کښې ئې مستی ده

په رګ رګ کښې ئې مستی ده
خو ښېبوه ئې زاهدی ده

خوئ کښې تلې فرښتو ته
لهٔ جنته ئې بوتی ده

یا بُلبُله یا مېنا ده
دَ ګُفتار ئې شیرینی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ بیان کښې وزن داره
دَ مفهوم ئې رواني ده

پهٔ ادراک اَو فهم دواړه
لا سپوا تر هر سړی ده

هُم پهٔ راز اَو پهٔ رموز کښې
ډونګی زیاته لهٔ کوهی ده

علم داره، عمل ناکه
بې حسابه نایابی ده

شیرین یار ئې خهٔ صفت کا
دا پُوره پهٔ هر کالَی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته یاد شې اې وطنه

ما ته یاد شې اې وطنه! همه تېر زاړه وختونه
زما زړه باندې پراته دي هغه ډېر خواږه یادونه

هغه زه چې یو ماشوم وم
زه به پروت وم په ځانګو کښې

په ځولۍ کښې، کله ترخ کښې
ډېر په ناز او په نخرو کښې

ما ته مور به الله هو وې
دَ اواز خوږو چپو کښې

خور او ورور لَلي لَلو وې
ترنم او په نغمو کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لهٔ دې پس شوم پهٔ خپوړو
او بیا ساه راغږے پاپو کښې

ما وهلې به بیا منډې
ستا پهٔ پولو، پهٔ پټو کښې

پهٔ تکل دَ تاروګو به
ګرځېدمه پهٔ وابښو کښې

یا مشغول به وُم پهٔ لوبو
چرته ګټو پهٔ ټیکرو کښې

چې رابره به سپوږمۍ شوه
پټ پټونې نه دَ ستورو
ما ته یاد شې اے وطنه!
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی

ما غُښتل به ترې مَمونه
اخستل به سې خوندونه
همه تېر زاړهٔ وختونه
هغه ډېر خواږهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا پهٔ کلو، پهٔ باندو کښې
هلکان چې به تولګی وُو
پهٔ رنګ رنګ له هغه لوبې
ښهٔ پهٔ درز به ماښامی وُو
یا به لوبه وه دَ سیو
ښهٔ تاو شوی به لنډی وُو
یا به لوبه مو دَ پانې
یا انګۍ کښې به مَلی وُو
هغه بل خوا جینکو به
څو جوړ کړی کورکی وُو
یا جوړ کړی ئې واڼُونه
دَ ګُوډۍ او ګوډاګی وُو
هُم ئې لوبې دَ موسیَو
پهٔ چیندرو کښې الګوډی وُو
یا داوُونه پهٔ میرګاټو
"یا وَنی" او "دووَنی" وُو

چې به جوړ شُو پهٔ حجره کښې　　دَ ځلمو دوه طرفونه
یا دَ مخی ګُوزارونه　　یا ټیکونه، اکوړونه
ما ته یاد شی اے وطنه!　　همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی　　هغه ډېر خواږهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ستا په للمو دشتو
چې به راغلۀ بهارونه
توکېدلی به غاټول وُو
آو لاله هُم سرۀ مخونه
کله شين، کله باران به
ځانله ځانله ئې خوندونه
کۀ به جوړ دَ بوډۍ تال شو
دَ قدرت؛ جمع رنګونه
هُم اباد دي ګودرونه
مَستې جونه قطارونه
په ترخونو کښې منګی ئې
په يو بل باندې تېلونه
يا په سيند کښې شاه ځلميانو
چې په مټ به کړۀ جالونه
په مهيانو پسې چَړ کښې
په څَپْياکو ګُوزارونه

چې سيند غاړې ته په اُوړې اچول به مو سپرونه
په چپو کښې به تاري، وې تش بازو آو شنازونه
ما ته ياد شي اے وطنه! همه تېر زاړۀ وختونه
زما زړۀ باندې پراتۀ دي هغه ډېر خوارۀ يادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر ماښام هغه ماښ ته
دَ مارغانو تلۀ سبلونه
پۀ اسمان کښې به رواني
هغه زانې قطارونه
پۀ ببلو کښې سُرخابانو
چې به وُنیؤل ناوُونه
پۀ مېره کښې چې به خْرارو
راچېړل دَ زیل سُرونه
دَ طوطیانو، ښاروګانو
پۀ هر بڼ کښې اوازونه
دَ زرکانو، طاؤسانو
هغه کړیکې او چړکونه
یا لۀ جاړو ترنګؤل چې
تاروګانو خپل تارونه
پۀ نارو به وُو تنزری
دَ مرَز پچ پړکونه

چې نغمې وې دَ بلبلو دَ کوئل خوارۀ کُوکُونه
ښنګه ډک وُو لۀ سُروده سحرونه، ماښامونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زارۀ وختونه
زما زړۀ باندې پراتۀ دی هغه ډېر خوارۀ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دَنګ او اوچت غرونه
تر اسمانه ئې سرونه
په لمن کښې ئې غُزان وو
په سرونو نښترونه
ګرځېدل ئې سردرو کښې
دَ زمريانو کنډکونه
دانګېدلې غرځنی به
شړېدل به ابشارونه
په هوا شيکرى، بابښې وې
په غوتو به وُو بازونه
خزندو او درندو نه
سُورې ډکې هُم غارونه
دَمه شپه کښې راؤښکل به
شرمخانو اوازونه
پړقېدهٔ به اورکی - هم
دَ پېريانو لاټېنونه

چې جهان پرې ښائسته وو دَ فطرت بلا رنګونه
زما سترګو کښې ځلېږى دَ حيات واړه عکسونه
ما ته ياد شي اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دى هغه ډېر خواږهٔ يادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه موج اماج دَ زمکو
دَ هر چا زمیندارۍ وي
پرې اباد وُو ارتونه
دَ هر چا قُلبې، جوړې وي
دَ اسانو او غويانو
جوړ زغلونه او مېلې وي
ښهٔ چېکار چېکار کندوان وُو
ښې پرېوانه به غلې وي
وُو محدود ضرورتونه
پهٔ تونبې کښې خو توښې وي
بې ضرر دَ خاورو لُوښی
کهٔ دونبې، کټوې، کاسې وي
يو توشک، يوه شړۍ وه
کټاوې وې او پنې وې
دَ ژوندون اوړې وې سپکې
ملازې وې نهٔ نخرې وې

چې پهٔ لَو او پهٔ غوبل به لګېدلی اشرونه
دَ يو بل پهٔ کار راتلهٔ به وُو دا هسې عالمونه
ما ته ياد شي اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خوارهٔ يادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ډکه به حجره وه
سره تړول درانهٔ پګونه
ښې ډزَنې ډزَنې کاتې وې
ښهٔ دراز دراز قدونه
پهٔ پټکو کښې شملې لکې
پهٔ څنګ تورې، ټوپکونه
ګرځېدل به تاو بریتونه
دَ غَیرت او ننګ مړونه
په جرګو هوارؤل ئې
تړول خنډونه، جنجالونه
لاس پهٔ نام ورته کسبیان به
پهٔ چکر ئې چیلمونه
ماسخوتن به دَ ځلمیانو
پهٔ حجرو کښې محفلونه
دَ منګی هغه ټنګونه
پهٔ ربلو ئې ربابونه

چې دَ خوند آو دَ وقار وُو ښکلې واړه ساعتونه
مینه مینه ورورولی وه کشالې وې نهٔ جنګونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

آه ----- نجات

نهٔ مو خود شته نهٔ اختیار
نهٔ مو زیست شته نهٔ روزګار

نهٔ ثاني دَ فرید خان شته
چې تسلیم کا هندوبار

نهٔ میرویس پهٔ ببرته راغے
کا ګورګین پهٔ ګور دوښار

نهٔ پیدا بل احمد شاه دے
چې مرهټې شي ببرته خوار

وران دوتر دَ شیخ ملی دے
وړک احمد ملک سالار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ مُهم دَ یوسفزو شته
چې مغل وُکاندی ډار

سوړ تحریک دَ پیر روښان دے
دَ خپلواک غلے پرچار

دریا خان او ایمل خاورې
دَ ملت خُونه تار تار

نهٔ پهٔ رنګ دَ فتح خان ځوک
چې پرې ناز وُکا پنجتار

بند تپه دَ ملالۍ ده
پهٔ یرغل نهٔ دے ناتار

کوم دے زړهٔ دَ ملتانی اوس
پهٔ فېرنګ نهٔ شی ایسار

نهٔ مو ګُتو کښې قلم شته
نهٔ پهٔ لاسو کښې تلوار

(c) ketabton.com: The Digital Library

دائرې دَ استقبال له
مونږه نۀ لرو پرکار

نۀ پۀ زَرو باندې شتۀ یُو
نۀ پۀ زور باندې نامدار

پۀ جامه مو څۀ کار نشته
خو منښن یُو پۀ دستار

دَ پټکی ترِل مو نۀ زْده
نوم به غواړو دَ سردار

نۀ پخپله څۀ کوے شو
نۀ څوک بل پرېږدُو اوزګار

دَ ملت پۀ کار ناپوهه
دَ ځان سُود لره هوښیار

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ یوه تکه خرڅېږو
زمونږ دَغه دے بازار

ډېر شتهٔ من دَلي یادېږی
نمک خوار دَ استعمار

پهٔ رنګ رنګ لره جامه کښې
دلال راشی دَ بادار

ځومره لوبې پهٔ مونږ ؤکړې
هرې پېښې پهٔ بار بار

هر خاطر به وی لاجمع
څو چې نهٔ شُو تول همکار

خدای دې وُکا شیرین یاره!
پهٔ پښتون راشی بیا وار

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر نځو خان ته!

دَ دې کلی ثانی پلاره
نر سالاره لویْ سرداره

سینه وره، وضع داره!
دَ خپل قام لهٔ غمه خواره!

مُناره درېسې ژاړی
راشه بیا ورته پهٔ لاره

کهٔ دا لارې دی غوَبړ شوی
ستا دَ اَس دَ تاپ دَ پاره

سر لهٔ ګوره کا راپورته
ګوره! کلے تر بازاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا منم؛ څهٔ ځان ځانی ده
دَ هر چا ده خپله چاره

هره چاره بازاری ده
خلقه شؤله سودماره

مګر ستا دَ نرې وینې
یو څو څاڅکی تازه داره

دا دَ نوی کُول ځلمی دی
دَ خپل وخت نه خبرداره

لهٔ مړانې عبارت دی
پهٔ جذبه دَ ننګ سرشاره

"اجازه" دې یوه غواړی
دا دسته ده نوره تیاره

باتوران دی خو بس دا چې
اوس بې مشره، بې سالاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ به بنۀ وی کۀ بیا راغلې
دَ تا ډاډ ته پامته داره

یا خپل سورے راپېرزو کا
پۀ دا هُم دې منت باره

دَ دې کلی ثانی پلاره!
نر سالاره! لوی سرداره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوحه

(دَ يو مشر پهٔ تلين)

دَ هوا قاصد خبر راوړو قَفَس ته
وې ئې: غوږ شه! ستا لهٔ کلی يو ابا لاړ

ما وې: ژبه دې شه ګُونګه، خلهٔ دې ماته
څهٔ درُوند غم پهٔ خُونه راغے — "لوئ لالا" لاړ

دَ جنت رضوان ولاړ ئې هَرکلی ته
چې پاک روح ئې پهٔ پرواز شهٔ پهٔ سما لاړ

هيڅ جامه ئې دَ ريا دَ زُهد نهٔ وه
حقيقت کښې پهٔ دا دؤر وو پارسا – لاړ

هُم خوددار وو، هُم دلدار وو – بلا ؤشوه
پهٔ يو ذات کښې چې فقير وو هُم باچا – لاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښئ پاکانو پکښې نوَرې خپل لړلې
دَ دُنیا لۀ آب وَ ګِل؛ مګر صفا لاړ

مرتبه ئې دَ "وَلې" نه کمه نۀ وه
اُف! دَ مرګ په بهانه رانه ویړیا لاړ

دَ حجرې دالان کۀ ویر کا؛ وَرله ښائی
چې درست "آب" ترې مقدر ته پۀ رضا لاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تخيل

تخيل مې لکه باز دے
بلندۍ کښې ئې پرواز دے

لهٔ هر باده، هر طوفانه
هسې رنګ له بې نیاز دے

دَ باتور هسې تُورزنے
پَر او پنجه کښې ممتاز دے

پهٔ تورتم دَ شپه کښې وینی
دے یَو هغهٔ نظرباز دے

مُستحق دَ بلا داد دے
سزاوار دَ هر اعزاز دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه آو زهٔ

هغه زلفې چې خنې کا
پکښې وټومبې ګلاب
هغه سترګې چې کا تورې
پکښې کښېنوی قصاب

هغه غوړې تازه شونډې
پکښې خوند پټ دَ کوثر
لا باده چې پهٔ پياله کا
پکښې ډوب کا مست نظر

بيا کوم شان دے او کوم ځان
څهٔ توبه ده، څهٔ ايمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بُلبُل ناله

(دَ یو اشنا په تلین)

دَ خاطر بلبل آزار شهٔ بهار لاړو
ډک دَ ګل دَ خنداګانو سهار لاړو

لکه باد چې پهٔ مخ راشی ځېنې تېر شی
ؤلې دا چې هسې ډېر پهٔ رفتار لاړو

ما چې طمع دَ یاری ئې تر ابد کړه
هغه یار دَ یو ساعت پهٔ اتبار لاړو

ما پهٔ اوښکو ملغلرو به پېرلو
څومره سهل دَ دُنیا پهٔ بازار لاړو

اوس نغمه کهٔ پهٔ خلهٔ راشی خو ناله شی
چې مطرب اشنا لهٔ چنګ و ستار لاړو

دَ همزولو دَ تېولی نو څهٔ سیالی ده
چې ئې خاورو لره ګُل دَ دستار لاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

آه-----درونند پښتونه!

نهٔ شمله، نهٔ دې جرګه شته
نهٔ حجره، نهٔ دې کتونه
نهٔ چیلم شته نهٔ کَسبیان شته
نهٔ دې رعب او نهٔ برېتونه

نهٔ تهٔ مشر هسې پاتې
نهٔ دې هغه کشران شته
نهٔ دې "راشه"، نهٔ دې "درشه"
نهٔ دې هغه دسترخوان شته

درونند پښتونه! ځان دې خوار کړهٔ
تا لهٔ ژونده جوړ بازار کړهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالات او باؤر

تهٔ دي ناز کړې پهٔ جمال
زهٔ غره يم پهٔ جنون
زهٔ قائل يم دَ وصال
تهٔ خوښېږې پهٔ بېلتون

تهٔ اخته پهٔ تغافل
زهٔ لګيا يم پهٔ پاخون
تهٔ دي ياد پهٔ خور کاکل
زهٔ موسوم يم پهٔ تړون

خو کهٔ بېله لرې لار
تا به څان ته کړم همکار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطنه-----خو!

درست عالم به در حېران کړم
تا به ټول ودان کړم
دَ تا دشتې دا مېرې به
زهٔ ښېرازې ګُلستان کړم
دا چَنې او دا کوځې به
زهٔ دې ښادې په جهان کړم
تا به زهٔ جانان جانان کړم
تا به زهٔ جنت نشان کړم

خو دا خپل دَ قام وګړی
لهٔ هر خوا راته بدخوا دی
څوک دَ لاس نه مې رانیسی
څوک دَ پښو نه مې راکاږی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ ما ګران لهٔ خپله تنه
اے زما خوږه وطنه!
دي علت سره پهٔ جنګ یم
خپل هئیت نه چې پهٔ ښنګ یم
کهٔ پهٔ ژوند ترې نه اوزګار شم
ګنړه ستا هلهٔ پکار شم
نو کهٔ خاندي او کهٔ ژاړي
دَ سر خَبر به راته غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ استعمار دلال ته

تۀ ملګرے دَ يرغل
زۀ ملا تړ مې دَ خپل تل
تۀ يې غل دَ غلو تر ځنګ
زۀ يم ساد دَ سادو مل

تۀ پرچار دَ اطاعت
زۀ نغمه دَ بغاوت
تۀ سبق دَ غلامۍ
زۀ ټپه دَ حريت

تۀ دې خپله نيوه لاړ
زۀ به خپل کومه کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنه اوښکه دَ پښتنې لَيلا پهٔ نوم

چې به شته شي کهٔ معدومه
ما ته هيڅ نهٔ ده معلومه
ستا لهٔ ياده زيړېدلې
توره شپه وه دَمه شومه
واخله غېږ کښې دَ شفقت ئې
رنه اوښکه ده ماشومه
مګر ښکل ئې هم پهٔ خيال کا
دا معصومه پهٔ خوُلهٔ اُومه
دا مې تا ته کړه منسوبه
ستا پهٔ نوم به شي موسومه
لکه ما هسې بې نُومه
خدایٔ دې نهٔ کا څوک محکُومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلی دَ خپل کلي

دَ حيا پهٔ تان ساتلي
نازؤلي ښهٔ ښاغلي

جينکۍ لکه پيروی
هلکان ئې کلک کوتلي

راته ښکاری ئې پهٔ وړاندې
دَ جهان ښکلي ناؤلي

پهٔ زندان کښې راپهٔ ياد شي
همه ښکلي دَ خپل کلي

ډېر مئېن پرې شيرين ياره
پهٔ شعرونو مې نمانځلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعات

ستا پهٔ زلفو مې قسم دے
ګوره شپه به وارخطا شي
دَ تيَرو پهٔ تسلسل کښې
دَ سحر ستورے پَيدا شي

☆

پهٔ اُفق به دَ مِلت مې
دَ سبا ستورے ښکاره شي
لتهٔ شپه به کډه واخلي
سحر بانګ خو به موزده شي

☆

پهٔ سايه دَ خودداري کښې
تر خپل وسه دلداري کړم
دَ پښتو دَ ګُلستان مې
تل پهٔ وينو آبياري کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

ستا دَ مینې لېونتوبه سره ښایم
چې دَ وصل په هیله باندې دې پایم
کاشکې! ستا هَم نوائی خو مې نصیب وے
چې په غوښه ژبه هم دې مکر ستایم

☆

بانګ دَ سحر چې مو خَپې خَپې دے
لرزه دَ شپې په کټ پوزی نهٔ راځي
ځکه بیا ښکر دَ مُغلوالي ؤشو
دا چې مَیدان ته یوسفزی نهٔ راځي

☆

تسلسل دَ استحصال که ستا نظام دے
خو غفلت او شرافت مې نن تمام دے
تاودې وینې مې احساس ته داسې ؤوې
خپلواکي دې بس اساس دَ استحکام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

دا حاکم دَ چا مړئې دے
دا قاضي دَ چا دلال دے
اوس دې خَير دَ چنې غواړه
مل دَ غَل سره کوتوال دے

☆

يو ذره به ئې رانهٔ شي څهٔ پهٔ خوا
کهٔ څوک کاندي چرې طمع لهٔ مُلا
کار دَ ورکړهٔ کله زده دَ کوم ګدا
عن که تخت دَ پاسه کښېني دَ باچا

☆

دَ عالم او دَ مُلا دے تفاوت
څو ئې ډېر دے سره مينځ کښې مُصلحت
دَ هر چا دے خپل صحت او خپل علت
بايد کښېني ښهٔ عالم ته پهٔ صحبت

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

پهٔ دُنیا کښې دَ هر چا دے بېل بېل کار
کا هُنر سره انصاف خپل هنرکار
نه چې زرو وَ ته کښېنوې لوهار
نه چې اوسپنې ته کښېباسې سُنار

☆

خال دَ مخ به دې مشال شی
تار دَ زلفو به دې تال شی
دا زوال به مې کمال شی
انفصال به دې وصال شی

☆

دَ صبا یوه ورږمه یم
لکه ګُل به دې خندان کړم
دَ باران شېبه مَړه یَم
لکه باغ به دې ودان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

کهٔ پهٔ عقل پهٔ شعور وي
خپل مراد به راحضور وي
کهٔ دَ بخت پهٔ حواله شي
بيا سړے ګنړه مجبور وي

☆

خپل مو واک او خپل اختيار وے
پهٔ مرضۍ مو زيست روزګار وے
دا تپه دَ خپلواکۍ مو
عن پهٔ سر باندې دَ دار وے

☆

دا چې ډېره بې وسي ده
يار، اغيار پهٔ کناره دے
دَ تا غم مې خوا پهٔ خوا دے
دَ تا ياد هم راڅخه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

ستا په زُلفو کښې چې وُرکې
وسوسې دَ تور بېګا دی
ستا له مخه بر ېښېدلې
علامې دَ سپین سبا دی

☆

دَ تا حُسن دَ تا مینه مې موضوع ده
کوم عنوان، کومې قیصې نه خبر نهٔ یم
هر یو غږ مې ستا دَ وصل دَ حصول دے
بلې چغې او نارې نه خبر نهٔ یم

☆

تهٔ کهٔ هسې نر سالار شوې
زهٔ هُم هغه کلک سپاهی یم
تهٔ کهٔ هسې زوړ امام شوې
زهٔ هُم هغه مقتدی یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

دا حُجره ده، کـه اټـۍ ده
دا کوځـه ده، کـه بـازار
رپ هـم نـه وهـي بـې ګټـې
دا دې زیست دے کـه روزګار

☆

ستـا یادونـه ښـه لـه تـا دی
روز وشب مې خوا په خوا دی
دا خـو اوښـکې مـې مایـه ده
چـې ستـا آب لـره پَیـدا دی

☆

پـه ښـکاره دَ لاړې مـل
پټ پـه زړه کښـې راتـه غَـل
پـه ظـاهِر راتـه واصـل
پـه باطن کښـې رانـه بیـل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زهٔ چوز چې خدای هُما کړم   بیا وَ ما ته لوړ پرواز څهٔ
دې نظر، پنجو او پَر ته   کوم باتور او کَته باز څهٔ

لا مې نور هسې الوت وے   دَ سپوږمۍ ستورو نه بره
چې را لاندې هر رفعت وے   دَ اسمان تر هاغه سره

زما عزم بې بس نهٔ وے
زهٔ بندی پهٔ قفس نهٔ وے

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library